

நமியுச்செல்வி

பத் திங்கள் வெளியீடு

பன் ஞவராண் 1992

ப்பசித் திங்கள்

25 காக

30

திருவன்னாவராண்டு 1992
ஐப்பசித் திங்கள்

அறுத்து இதழில்

சிவம்பில் மேகலை
மு. வேங்கடசாமி, எம். ஏ.

மயக்கம் கொண்ட
மாணைக் கொடி
மார்க்கபங்கு சர்மா, எம். ஏ

மற்றும் பல அறிஞர்களின்
கட்டுரைகள் வெளியரும்.

இப்பி 2] 16-10-61 [முத்து

இந்த இதழில்

ஸ்ரீ இராசநாயகர்க்குரை

தமிழர் மகிள்

இந்த பத்தமிழுக்கு இந்தி
எழுத்துக்கு

காற்றும் சொல்லுதீரா கவிதை

உறுத்தம்

கட்டுறும் பிரின்மும்

இத்திலி

புதுத் தூதல்

பேரன்விலை தேயவதேலே ?

இதித்தா காணிக்கை

உபத் மன்னவன்

சிறுவர் அறங்கம்

முல்லைப் பாட்டு

தெருப்பாளை
தீவ்வி. சந்தனசாமி

உத்திரப்பெயரும் கந்பெண்டே, நான்
உள்ள நாட்டு நாட்டுக்கும் நாட்டுக்கு

உத்திரப்பெயரும் கந்பெண்டே,

டாக்டர் ம. இராசமாணி குருர் “மகிழ்ச்சி”

வீஞ்சு புச்சு தஞ்சை வளர்தமிழ்க்கென
அளித்த பெருமக்களுள் டாக்டரவர்களும் ஒருவர்;
பள்ளியிருசிரியராய் இருந்த ஒருவர் பண்டாரகர்
பட்டம் பெற்றுப் பல்கலைக் கழகப் பேருரையாளராக படிப்
படியாக உயர் முடியும் என்பதை உறைப்பால் உணர்த்திய
ஷண்மையர். இவரது வரலாறும் தொண்டும் தமிழ்னபர்
களும் மாணவர்களும் பின்பற்ற வேண்டிய ஒன்று. பல
துறைகளிலும் முனைத்து நின்று, எழுத்தாலும் பேச்சாலும்
தமிழ் வளர்த்துச் சிறந்து, ஏனையோர்க்கும் எடுத்துக் காட்டாக
இலங்கும் இச் செந்தமிழ்ச் செம்மலின் சீர்சால் வரலாறும் சிரிய
பணியும் செப்புவாம்.

டாக்டரவர்கள் 9—3—1907-ல் பிறந்தார் இளமையிலேயே
இவர் மிகவும் துடிப்புள்ள இலைஞராகவும், சுறுசுறுப்பு மிக்க
வராகவும் விளங்கினார். தஞ்சை தூய பேதுரு உயர்நிலைப்
பள்ளி, தூய அந்தோனியர் உயர்நிலைப்பள்ளி போன்ற
வற்றில் படித்துப் பள்ளியிலிருநிதி வகுப்பில் சிறப்பாக வெற்றி
பெற்றார். பின்னர் சென்னை சர் தியாகராயர் நடுநிலைப்
பள்ளியில் ஆசிரியராக 1928 முதல் 1936 வரை பணியாற்றி
வந்தார். இதற்கிடையில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் நடாத்திய
வித்துவான் தேர்வினை எழுதி 1935-ல் வெற்றி பெற்றார்.
தமிழாசிரியரானதும் முத்தியாலுப்பேட்டை உயர்நிலைப்
பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணியேற்றார். இங்கு 1936 முதல்
47 வரை சிரிய பணியாற்றினார். இங்கு பணியாற்றும்போது
தான் (1939-ல்) B.O.L. பட்டம் பெற்றார். அடுத்து பெரிய
புராணம் பற்றிய அரியதோர் ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தி, பெரிய
புராண ஆராய்ச்சி என்ற நூலைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்
திற்கு அனுப்பி M.O.L. பட்டம் பெற்றார்; (1934 குலைத் திங்கள்)
இந்தகு பட்டம் பெற்ற பின்னர் சென்னை விவேகானந்தா கல்
ஞாரியில் தமிழ் விவேகானாளராகப் பொறுப்பேற்றுப் படிப்
படியே பேராசிரியருமானார்; 1947-ம் ஆண்டு முதற்கொண்டு

1953-ம் ஆண்டு வரை அவன் பணியாற்றினார். அங்கு
இந்தகும் போதுதான் பண்டாரகர் பட்டத்திற்குரிய பெரும்
ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தி Ph.D. பட்டம் பெற்றார் (1951). ஆராய்ச்சி
எந்த எடுத்துக்கொண்ட தலைப்பு: பல்லவர் காலத்திலும்
பிற்காலத்துச் சௌழி காலத்திலும் தென்னிந்தியாவில் சைவசமய வளர்ச்சி என்பதாகும்.

இவரது புல்லை வளத்தையும், ஆற்றலையும் கண்ணுற்ற
செடிதாடு தந்த செந்தமிழ்ச் செல்வர்-தமிழ் வள்ளல் கரு
முத்து தியாகராச செடியார் இவரைத் தம் கல்லூரிக்கு வந்
திருந்து வளமார் தமிழ் வளர்த்தி மொறு வேண்டவே, 1953-ம்
ஆண்டு மதுரைத் தியாகராயர் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைக் கலை
வராகப் பொறுப்பேற்று மாண்புடன் தண்டமிழ் வளர்த்து
வந்தார். நம் தமிழ்மாணிக்கம் 1959 வரை அவன் பணியாற்றினார். தியாகராய கல்லூரியில் இவர் இருந்து அகுந்தமிழ்
வளர்த்தமை, அக் கல்லூரிக்கே தனி மதிப்பையும், தக்க
பெருமையையும் பெற்றுத் தந்தது. சென்னைப் பல்கலைக் கழ
கத்தில் தமிழ்ப் பேருரையாளர் ஆதற்குரிய வாய்ப்பு நேரவே,
அதற்கு விண்ணப்பித்தார். ஆட்சிக் குழுவினரும் இவரை
ஆண்ற தகவுடைத் தமிழ் பேரத்தினராகக் கருதி மகிழ்வுடன் ஏற்றனர். அதன்படி 1959-ம் ஆண்டு தொடங்கிப் பல்கலைக்கழகப்
பேருரையாளராகப் பிறங்கி வருகிறார்.

ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் : இவர்கட்டு ஆசிரியராக அமைந்தோர் கரந்தைக் கவியரசர் ரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளை, நாவஸர் பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், கோ. இராமவீங்கத் தமிழரான் போன்றேராவர், டாக்டரவர்களுடன் பயின்றவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள், பாலூர் கண்ணப்பு முதலியார், திருச்சி துரைராஜபிள்ளை M.T.C. ஆகி யோராவர். இவர்பால் பயின்று சிறந்தவர்களில், தில்லி பல்கலைக்கழகத் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர் க. ஆறுமுகனார்; மதுரைத் தியாகராசர் கல்லூரியில் பல்கலைக்கழக விவேகானாளராக விளங்கும் மெ. சந்தரம் M.A., M.LITT, மதுரைத் தியாகராயர் கல்லூரித் தமிழ் விவேகானாளர் ந. பாலுசாமி போன்றேராவர். நற்போது, சென்னை மாநிலக் கல்லூரித் துணைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் கா. மீனுட்சிகந்தரம் M.A., M.LITT., இலயோலா கல்லூரி சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் M.A., போன்று டாக்டர் பட்டத்திற்காக இவரிடத்து ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தி வருகின்றனர்.

எழுத்தும் பேச்சும் : இவரது எழுத்திலும் பேச்சிலும் புல்லை வீறும். ஆராய்ச்சி முதிர்வும் அங்கங்கே ஒளிவிசக் காணலாம். தம் ஆராய்ச்சி முடிவுகளை வகை சேர்க்கும் பகுப்பு முறையோடும் தெளிவாக எடுத்தியம்புவார். பேச்சு

புலமைப் பேச்சாகவே - பொருள் பொதிந்த பேச்சாகவே மினிரும். கருத்துச் செறிவோடு பேசுவதில் நாட்டமுடையவராகையால் சொல்லுக்கில் ஈடுபோர். எழுத்தும் சொற் செறிவும், வரலாறு கல்வெட்டு ஆகிய கண்ணேட்டம் கொண்ட தாகவும் அமையக் காணலாம். தமிழ் இலக்கியத்தில் இவர் ஆராயாத துறையே இல்லை யெனலாம். சமயம், கல்வெட்டு, இலக்கியம், இலக்கணம், தென்னிந்திய வரலாறு, ஆராய்வு போன்ற பல்வகைமிலும் பெருநூல்கள் பல யாத்துள்ளார்,

மொகஞ்சதரோ - ஆரப்பா நாகரிகம், பல்லவர் வரலாறு சோழர் வரலாறு, சைவ சமய வளர்ச்சி, பெரிய புராண ஆராய்ச்சி, கால ஆராய்ச்சி, செந்தமிழ்ச் செல்வம், தமிழர் வாழ்வு, தமிழ்இனம், தமிழ் அழுதம், தமிழுகப் புதையல், இல்வாழ்க்கை, துருக்கியின் தந்தை, தமிழக வரலாறு, தமிழுக்கலைகள், தமிழக நாகரிகமும் பண்பாடும், நாட்டுக்கு நல்லவை, கவித்தொகை தெளிவரை, எல்லோரும் வாழுவேண்டும், இலக்கிய அறிமுகம், திருவன்றுவர் காலம் யாது? தமிழர் திருவண்ததில் தாலி, கம்பன் யார், சைவ சமயம், சேக்கியார், போன்றன சிறந்த நால்களாகும்! தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, கல்வெட்டு ஆராய்ச்சி, தமிழ்ச் சிறு நால்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், புராண இலக்கியம் போன்றன தற்போதைய ஆராய்ச்சிகளாகும்.

பாராட்டு: இவர் சைவத்திற்கும் செந்தமிழுக்கும் செய்து வரும் செயற்கிய தொண்டினைக் கண்ணுற்ற திருவாவடுதுறை ஆத்மனமுதல்வர் இவருக்கு 1951-ல் சைவ வரலாற் ரூராய்ச்சிப் பேரவீரர் என்ற பட்டத்தைத் தந்து பொறியைப் படுத்தினார். மதுரைத் திருஞானசம்பந்தர் மடம் 1955-ல் ஆராய்சீக கலைஞர் என்ற பட்டத்தை வழங்கிற்று. சென்னை சைவசித்தாந்த சமாஜத்தின்பொன்விழாவினையொட்டி 1959ல் சைவநெறிக் காவலர் என்ற பட்டம் இவருக்கு வழங்கப் பட்டது.

மாணிக்கஞர் மாண்பு : உழைப்பு மிக்கவர்; உழைப்பில் இன்பம் காண்பவர். ஏனையோரையும் உழைக்குமாறு தாண்டு பவர்-செய்பவர். எப்பொழுதும் ஏதாவது படித்துக்கொண்டும் எழுதிக் கொண்டுமே இருப்பார். பண்ணைத் தமிழர் தம் பீடும் பெருமிதமும் இயல்பிலேயே அமையப் பெற்றவர். மனத்திற் பட்டதை மறைக்காமல் திட்டவட்டமாகத் தெரிவிக்கும் திராணி மிக்கவர். எவருக்கும் அஞ்சாதவர். தன்னம்பிக்கை மிக்கவர். சைவசமய நெறியில் பற்றுமிக்கவரேயாயினும், முற்போக்குக் கருத்துக்கள் மிக்குடையவர். பெரியார் ஈ. வே. ரா. வெட்டன் இலைந்து சாதி ஒழிப்பில் பணியாற்றியவர். ஏனைய துறை

ஆரியர்களைப் போஸ்லாது, தமிழாசிரியர்கள் அரசியலோடு நெருங்கிய தொடர்புடையராவர்; அவர்கள் அரசியல் பேசுவது விந்தையுமில்லை, வியப்புமில்லை; அங்கொம் பேசுவதை அடக்கவும் கூடாது; என்ற திண்ணொமான எண்ணமுடையவர். தமிழனம் தலைநிமிர்ந்து பண்டுபோல் வாழ வேண்டுமெனும் பேரவா மிக்கவர். மாணவர்கள் நுபிப்புல் மேயாது, அதிகம் படித்து ஆழந்து சிந்தித்துச் சிறக்க வேண்டும்- செந்தமிழூச் சிறக்கச் செய்தல் வேண்டுமெனும் விஷையினர்.

இத்தகு சிந்தனையாளர், தமிழ் வளர்ச்சிக்கான கருத்து கை என சில தந்துள்ளார். 1) தமிழகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் வழக்கில் உள்ள சொற்களைத் தொகுத்தல், ஆராய்ச்சிக்குரிய இடங்களைக் குறித்தல், மக்கள் பழக்கவழக்கங்களைத் தொகுத்தல், சிறுதெயல் வழிபாட்டு விவரங்களைத் திரட்டுதல் போன்றனவற் றிற்கு அரசினர் எம்.ர். பட்டம் பெற்ற பெருமக்களை அமர்த்தல்வேண்டும், எல்லா மாவட்டங்களிலிருந்தும் வரும் இத்தகவங்களைக் கொண்டு மாவட்டக் கைப்புத்தகங்கள் (Dt Manuals) வெளியிடவேண்டும். 2) ஒவ்வொருமாவட்டத்திலும் உள்ள கல்வெட்டுக்களைத் தனித்தனி நூல்களாகத் தக்க விளக்கத்துடன் வெளியிடவேண்டும். 3) தமிழகத்து ஊர்களின் பெயர்களைக் கல்வெட்டு-வரலாறு தலைகொண்டு திருத்தியமைத்து அவற்றின் விளக்கங்களைப் படங்களாக வெளியிடவேண்டும். 4) இந்திய அரசின் கல்வெட்டுத்துறை படியெடுத்துள்ள கல்வெட்டுக்கள் ஆமை வேகத்தில் வெளிவருவதைத் தடுத்துத் தக்க இரு தமிழ்நினர்களின் மேற் பார்வையில் அவற்றை விரைவில் வெளிவர செய்தல் வேண்டும். இவையைனத்தும் உடனடியாக செல்லாற்றப் பெறுமேல் வரலாறும் மொழியும் வளம்பெறும்; செந்தமிழும் சிறந்த முறையில் சிரிய ஆக்கம்பெறும்” என்று கூறுகின்றார். இவை நல்ல கருத்துரைத் துறைகள், நிறைவேறவேண்டியவை.

இத்தகு தமிழ்ச் சான்டேர் எல்லோராஜும் - எத்துறையினரானும் ஏற்றிப் போற்றப்படும் இலையில் பெருந்தகை. இந்துநாற்றுண்டில் இந்தாளில் அருந்தமிழ் வளர்த்திடும் பெருந்திருவாளர்களில் தலையாய தகுதி மிகுதி வாய்ந்தவர் இவர் பல்லாற்றுன் பெரும் பேராசிரியராகப் பிறங்கும் டாக்டர் இராசாணாக்கனர் அவர்களைத் தமிழுலகம் சிறப்பாக மாணவ உலகம் போற்றித் தகுந்த முறையில் பயன்படுத்தி கொள்ளுமாக, வாழ்க் கிராசமாணிக்கனும் வண்டமிழ்போலவே!

தமிழர் மதம்

- இரா. இராசகோபாலன்

இனி, நூலாகிரியன் ஒன்றைக் கூறுகின்றாரெனின் அவன்றன் வாழ்வில் அதைக்கொண்டொழுகின்னே என்பதைக் காணல் வேண்டும். இது திறனுய்வுக்கு வேண்டப் படுவதாம். இம்மறையை “வாழ்க்கை நிலைத் திறனுய்வு” (Biographical Criticism) என்பர். அங்குள்ளமாயின், காதன் மனத்தைபுள் கலப்பு மனத்தையும் வலியுறுத்திய ஆசிரியர் இவற்றைக் கம் வாழ்விற் காட்டியுள்ளரோவெனின், ஆம் என்க. தம் புதல்வியாம் திரிபுரசுந்தரிக்குக் காதன்மனமே முடித்துவைத் தார். (மதமலையிடகளார் வரலாறு பக்கம் - 749-50 மறை. திருஞாவுக்கரசு). அதற்கு முன்னரே, வொய்பிகைக்கும் அவ்வாறே முடித்து வைத்தாராகவே, ஆசிரியர் சொல்லுஞ்செயலும் வேறு படாமையறிதல் வேண்டும். ஆக அடிகளார் விரும்பிய காதன் மனம் வரைந்தெழுதல் வேண்டும். இதனை வற்புறுத்தி அவர் இன்னுஞ்சில நூற்களில் விரிக்குமாட்சியைக் கண்டு கொள்ளல் வேண்டும். (பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவ சமயம்-20-22)

இனி, கணவரை யீழுந்த மாதரிற் ஸ்ரீரும்ப மனஞ்சு செய்து கொள்ளும் விருப்பமுடையார்க்கு ஏதோரு தடையும், தீங்குஞ் செய்யாது, அவர் விரும்பிய ஆடவநுடன் மகிழ்க்கு வராம உதவி செய்யவேண்டு (51) மென்பார். இத் தமிழ் காட்டின்கண் விகுழங்க கொடிய செயல்களிலொன்று, கணவனை யீழுந்தகைம்பெண்டிரை வெறுத்தலும் பழித்தலுஞ்செய்தலாம். பெற்றேர் விருப்பப்படி கொடும் பிளியாளனுக்கும், பேயனுக்கும் வாழ்க்கைப்பட்டு இள மையிலையே தன் கணவனை யீழுக்கும் பெண்ணுக்கு மீண்டும் ஒல் வாழ்வில்லை. இச் சமுகாயத்தில் மனைவியை யீழுத்தலை இச் சமுகாயம் ஏதோரு பழிப்புரையு முரைக்காது. அவன் அடுக்குத் தெய்யுங் திருமனத்தைத் தடுப்பதுமில்லை! ஆனால், மகளொருத் திக்கு அவ்வரியையில்லை. இதனால் மறைமுகத் தீங்குகள் பல ஏற்படுமாகையான், கணவரை யீழுந்த பெண்டிரும் மீண்டும் திருமனஞ்சு செய்துகொள்ளும் உரிமை பெறவேண்டும். இவ்வரியை

மகனுக்கு மட்டுமீல்லையெனின் மைக்கனுக்கு மவுரிமையில்லை யாதல் வேண்டும். தம் மனைவியர் மாய்ந்த அன்றே வேறு மாதாரை மனக்கு முயலும் எம் ஆடவர் கணவரை யீழுந்த மானிரை மட்டும் மறுபண்ணு செய்யாதவாறு கட்டுப்படுத்தி வைத்துக் கலங்கச் செய்தல் என்ன கொடுமை! (பக்-55). தங்கை திரு. வி. க. வும் ‘நாயகி இந்தால் என் செய்வது என்று சிலர் கேட்கின்றனர். நாயகன் இறந்தால் என் செய்வது என்று கேட்பாரில்லை. இரண்டாமுறை மனம் வேண்டு மேல் அம் மனவரிமை இருபாலார்க்கும் இருத்தல் வேண்டும்” (பெண்ணின் பெருமை-230) என இதனை வலியுறுத்தல் காண்க.

இனிப் பெண்டிர்தம் உடல் உலங் கருதியும், இல்லாழக்கை சிறப்புறுதல் கோட்க்கியும் பன்மனைவியர் மனம் வேண்டுமென்பார் (55-69) இதற்கிலர் காட்டுகின்ற சான்றுகள் தாம் எத்துணை! தொல்காப்பியத்தைத் தமக்குப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு இவர் இம் மனத்தை வற்புறுத்துகின்றார். ஆசின், தொல்காப்பியக் கருத்துக்களைனைத்தும் இன்றைய நிலைக்குப் பொருந்தா. இது கடைபெறுஞ் செயலுமன்று; விரும்பக்கூடியதுமன்று. ஒருவ னுடன் ஒருத்தி வாழ்வதே ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் முதலாய சான்றேர் கருத்தாகலின், இவர் கூறுமிப் பன்மனைவியர் மனம் பொருத்தமற்றதென்க. ஒருவன் ஒருத்தியிடத்தேதான் உல்லன்பு செய்தல்கூடும். அதனை விடுத்து, அவன் பன்மனைவியரைக் காமம் நூகர் பொருளாகக் கொண்டு வாழ்வானேல் அவன் வாழ்க்கை நன்றாயிருக்குமோ? இது கைகூடக் கூடியதன்று; இது வேண்டாத வொன்றுமாம்.

இனித் தீ வடிவமே இறைவன்றன் உண்மை வடிவாமென் பகை முதல் முதற் கண்டவர் தமிழ்ச் சான்றேரே என்பதற்குச் “சுடர்கின்ற கோலத்தீயே யெனமன்னு சிற்றம்பலவர்” எனும் சைவ சமயக் குருவர்களில் முதல்வரான மனைவாகர் கூற்றே சான்றும் (134). பண்டைத் தமிழர் தீயை இறைவற்கு வைத்த தன்மையை விளக்குகின்றார்: ‘தீயானது, காற்று நிலை சீர் எலு மேனை யெல்லாப் பொருள்களிலும் ஊடுருவி கீறந்து நிற்கும் அருவ நிலையும், இஃதே கண்ணாற் பற்றப்படும் உருவ நிலையும் கையிற் பற்றப்படாத அருவ நிலைமுடையது பற்றியும்; மன்புனல் வளி இவை தமக்கென ஒளிமின்னமையானும், வளி வெளி கண்ணாக்குப் புலங்காது அருவநிலையான் நிற்றலானும், தீயோன்றே இறைவனுருவை ஒப்பதற்கு ஏற்றதாம் (134) என்ற வழி இவர் காட்டுகின்ற காரணங்கள் மிகச் சிறந்தவராக - ஏற்புடையனவாக நின்று நிலவுகின்றன. மேலுங் தீ யென்றிலையே ஆண் பெண் உரு நின்று நிலவுகின்றதென்றும்; அத் தீயின் செம் தமிழ்ச் செல்வி

மையே சிவன் றும், தன்மையே உமமையென்றும் (மக்கள் தூருண்டுமிருங்கின்கை-பக்க-99-8) வைத்து வழிபட்டவர் தமிழ்ச் சான்மூரே எனவும் விளக்குங் தன்மை தாம் (134-50, 61) சாலச் சிறந்ததாய் ஸ்ரிக்கின்றன. அதுவுமன்றி அத்தீயையே இறைவனுங் வைத்து வழிபட்டு வந்த பண்டைத் தமிழர் அவ் விறைவன் பாற்கொண்ட பேர்ன்பால் அதனைக் கட்டித் தழுவ விழுதுவு கொண்டராகவே, அவ்விறைவன் போன்ற ஒருக்குவினை வைத்து வழிபாடாற்றி வந்தனர். தீவனர்க்கும் வடிவின்தாய்ஓர் வட்டக் குறியினையும், அதனின்றைழும் தீயாகக்குழுவி யினையும் ஏறுத்தி அத்தீயே சிவனென்று வழுத்தி வழிபாடாற்றி வந்தனர். இலிங்க வடிவத்தின் தோற்றுமில்லையாம். இதனை ஆசிரியர் தெளிவுறக் காட்டியிருப்பது, கற்றூருங் கல்லறாரும் சிவவிஞ்க வடிவின் உண்மைத் தத்துவத்தை பண்ட ஏதுவாகின்றது.

(வளர்ம்)

செல்வி வாழ்க !

சிந்தையை இனிக்கச் செய்யும்
 செந்தமிழ் உற்ற சிர்த்தி
 இந்தமா உலகம் எல்லாம்
 ஏத்திடத் திங்கள் ஒன்றும்
 வந்துதற் பணிகள் யாவும்
 வளமுறை செய்யும் “செல்வி”
 நற்றமிழ் போன்றே என்றும்
 நலியாமல் வாழ்க ! வாழ்க !

புலவர் சி ரூன்காந்தன்
அண்ணுமலைநகர்.

* * * * *

இன்பத் தமிழுக்கு

A decorative horizontal border at the bottom of the page, consisting of a repeating pattern of small, stylized floral or star-like motifs.

பல்வேறு மாதில்களின் முதலமைச்சர்கள் ஒன்றுகூடி, இந்தியாவிலுள்ள எல்லா மொழிகளையும் இந்தி எழுத்துக்களில் வேயே எழுதுவது என்று முடிவு செய்திருக்கிறார்களாம். இது செய்தி முன்பு நாளிதழ்களில் வெளிவந்தது. அதை மச் சார் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் இது வெறும் ஆலோசனை என்றார்கள். இப்போது அது காங்கிரஸ் தோர்தல் அறிக்கையில் காணப்படுகிறது. இதுபற்றிக் கூறவேண்டுமானால், தமிழகத்தை நோக்கி ஒரு “பேரழிவு” வந்து கொண்டிருக்கிறது என்றே கூற வேண்டியிருக்கும்.

മന്ത്രിമാർ

இம்மாதாட்டிற்குச் சென்று
 வந்த நம து மாநில முதல்
 அமைச்சர் இம் முடிவைப்பற்றி
 இன்றுவரை எதுவும் கூறவில்லை.
 இதை அவர் ஏற்றுக்கொண்டு வந்தாரா? அல்லது மறுத்து
 விட்டு வந்தாரா? என்பது தெரிந்தாகவேண்டும். அதையும்
 அவர் விரைவில் வெளிப்படையாகக் கூறியாகவேண்டும். இவ்வாறு
 கட்டளையிட தமிழ் பேசும் மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும்
 உரிமை உண்டு.

A decorative horizontal border consisting of a repeating pattern of black asterisks (*).

இந்தி எழுத்தா ?

முத்தமிழ்க் காவலர் கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம்

வேற்றுமைக்கு வித்து

இரு நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலுமின்ன மக்கள் ஒன்று சேர மறுப்பார்களானால், அதற்குரிய காரணங்களும் பல வேறுகவே இருக்கும். அவற்றை ஆராய்வதைவிட்டு அவை அனைத்திற்குங் காரணம் அவர்களது மொழிகளுக்குத் தனித் தனியான எழுத்துக்கள் இருப்பதுதான் என எண்ணுவது உண்மைக்கு மாறானது. அவர்களது மொழிகளையெல்லாம் ஒரே எழுத்தில் எழுதவைப்பதுதான் அவர்களை ஒற்றுமைப் படுத்தும் வழி எனக் கருதுவது நகைப்படிக்கு இடமானது. கூற வேண்டுமானால் அதை வேற்றுமைக்கு வித்திடும் வழி என்றே கூறியாகவேண்டும்.

முழு நிறைவு

ஒவ்வொரு மொழிக்கும் ஒவ்வொர் எழுத்தும், எழுத்திற் கோர் ஒவ்வொரு அவ்வம் மொழியைச் சிறப்பித்து வருகின்றன. ஒர் இன மொழியின் எழுத்தைக்கொண்டு மற்றோர் இன மொழியை எழுதும்படி வற்புறுத்துவது கொடுமையாகும். அவ்வாறு எழுதுவதானாலும், அதன் ஒவ்வொரு மாறுபட்டு. மொழியும் சிறையும்பட்டுப் போய்விடும். இக்கருத்தில் மற்ற மொழிகளைப் பற்றிச் சிறிது மாறுபட்டுகள் தோன்றினாலும் தமிழைப் பொறுத்தவரையில் இது நூற்றுக்கு தாறு உண்மையாகும்.

தமிழ்மொழியின் எழுத்துக்களும், அதன் ஒவ்வொரு முவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றியவை; முழு நிறைவு பெற்றவை. மிக அண்மையில் தோன்றிய இந்தியை எழுதுவதற்குப் பயன்படுகின்ற தேவதா கரி எழுத்துக்கள் முழு நிறைவு பெறுதலை. அதன் குறைபாடுகள் நீக்கவும் முடியாதவை. இக் குறைவைக்கொண்டு நிறைவை எழுதவும், ஒவிக்கவும் முடியாது.

இயல்

இந்தி எழுத்துக்களில் “எ”, “ஒ” குறிகள் இல்லை. அவற்றிற்கெல்லாம் “ஏ”, “ஓ” நெடில்களையே பயன்படுத்தி

யாகவேண்டும். அவ்வாறு பயன்படுத்தித்தான் “போன்மலை” யைப் “போன்மலை” என்றும், “பொறையாறு” என்பதைப் “போறையாறு” என்றும் எழுதியிருக்கிறார்கள். இந்தி எழுத்துக்களைக் கொண்டு “ஒடு, ஒடி, ஒட்ட, ஒட்டு, ஒட்டை, ஒத்து” என எழுத இயலாது. அவற்றை “ஓடு, ஓடி, ஓட்ட, ஓட்டு, ஓட்டை, ஓத்து” என்றுதான் எழுத முடியும்.

“பொடி, பொட்டு, பொதி, பொது, பொய், பொத்தல்” என்பதைகளை இந்தி எழுத்துக்களில் எழுதினால். அவற்றை “போடி, போட்டு, போதி, போது, போய், போத்தல்” என்று தான் படிக்க வேண்டியவரும்.

“சேல், வேல், மேல், கெடு, பேண், எங்கு” என்பதைகளை இந்தி எழுத்துக்களைக்கொண்டு எழுத முடியாது. எழுதினால் “சேல், வேல், மேல், கெடு, பேண், ஏங்கு” என்றே இருக்கும்.

“கொடி, கொடு, கொதி, கொடை, கொட்டு, கொட்டை” என்று எழுதினால், அவை “கோடி, கோடு, கோதி, கோடை, கோட்டு, கோட்டை, என்றே காட்சியளிக்கும்.

“தொகை, தொலை, தொடி, தொடு, தொட்டி, தொண்டு” என இந்தி எழுத்துக்களில் எழுதப் பெற்றிருக்குமானால், அதைப் படிப்பவர்கள் ‘தொகை, தொலை, தொடி, தொடு, தொட்டி, தொண்டு’ என்றே படித்தாகவேண்டும். எழுத்து, குறியும், நெடிலும்தான் என்றாலும், பொருளில் பெரும் வேற்றுமை காணப்படும். “அரிசி நோய்” என்பதை “அரிசி நோல்” என்று இந்தியில் எழுதினால் அதன் பொருள் எங்கு போய் நிற்கும்?

தமிழ்மொழியை இந்தி விபியில் எழுதத் தொடங்கினால், ஒ, கோ, மொ, சோ,..... என்கிற 19 எழுத்துக்களும், ஏ, கெ, வெ, செ, ... என என்கிற 19 எழுத்துக்களும், அவ் வெழுத்துக்களைத் தலைப்பிற்கொண்ட ஏறத்தாழ 8700 தமிழ்ச் சொற்களும் அன்றே இறந்துபட்டுப் போய்விடும்.

இசை

தமிழ் இசைக்கும் தாளத்திற்கும் ஏற்ப, இந்தி எழுத்துக்களில் தமிழ்ப் பாடல்களை எழுத இயலாது. எழுதினால், பாட

டிற்கும், பண்ணுக்கும் இடையில் ஒரு பாலம் அமைக்கவேண்டிய வரும். தமிழ் எழுத்தையும், இந்தி லிபியையும் ஓலிப்பதில் ஒசையின் மாத்திரை அளவு கூடியும் குறைந்தும் வருவதால், அது தமிழ் இசையின் பண்பையே கொலை செய்துவிடும்.

இக் கொலை எப்படி இருக்கும் என்பதை அறியவேண்டுமானால் அருணமிரிநாதர் திருப்புகழ் ஒன்றை இந்தி லிபியில் எழுதும்படி செய்து அதை ஒரு குசாரத்தி அல்லது மார்வாடியிடம் கொடுத்து பாடச் சொல்லிக் கேட்பதன் மூலம் நன்கறியலாம். பாடத் தொடங்கும்பொழுதே தமிழும் அதன் இசையும், தான் மூம் அதன் கட்டும், பண்ணும் அதன் இனிமையும், பாடலும் அதன் நயமும் பாழ்ப்பட்டுப் போவதைக் காணலாம். இதனால் “தமிழ் இசைக்கு இந்தி எழுத்து இசையாது” என்பதும் புலன்றுகும்.

நாடகம்

ஒரு நாடகத்திற்கு உயிரிலிப்பநு அதன் உரையாடல்(வசனம்). தமிழ் உரையாடலை இந்தி எழுத்துக்களில் அமைக்கவராது. அதற்குப் பொருட்டுகள் நான்கு:

(1) “எ” “ஓ” குறில்கள் இல்லை. (2) “எ” ஒனியில்லை. (2) “ஏ” எழுத்து இல்லை. (4) ய், ர், ஸ், ம், ஒற்றெழுத்துக்கள் கிடையாது என்பதே. தமிழ் எழுத்துக்குள்ள தனிச் சிறப்பு “ஏ” கரத்தால் அமைந்தது. தமிழ் ஒனிக்குள்ள தனிச் சிறப்பு அதன் “எ”, “ஸ்”, “ம்” ஒனிச் சிறப்புக்களால் அமைந்தது. இந்த நான்குமில்லாத ஒரு லிபியைக்கொண்டு தமிழ் உரைநடையை எழுதவோ, சொல்லவோ முடியுமா என்பது என்னிப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்று. என்னிப் பார்த்து அறிய முடியாதவர்கள் படித்துப் பார்த்தாவது உணரலாம் அல்லவா? படியுங்கள்:

“அருள்மொழியே, ஆசைக்கினியே, என்னுள்ளத்தைப் பாழாக்கிக் கொலை செய்து விடாதே” என்ற உரையாடலை இந்தி லிபியில் எழுதினால், “அருள மோலியே, ஆசைக்கினியே, என்னுல்லத்தைப் பாலாக்கிக் கொலை செய்துவிடாதே” என்று தான் இருக்கும். எப்படி இந்த வசனம்? இது பெரும் விசனம். விரிவு எதற்கு? அதனால் “தமிழ்மொழி” என்றுகூட-

எழுதவராது. “தமில் மோலி” என்றே அது எழுதும்: ‘தமில் மோலி’ என்றே அது ஒலிக்கும்.

முடிவு

“எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணங்களைப் பெற று மூவாயிரம் ஆண்டுகளாகச் சிறந்து விளங்கி வந்த ‘தொல் காப்பியம்’, இந்த நூற்றுண்டால் அழிந்து ஒழிந்து போயிற்று” என்று நமக்குப் பின்னே தோன்றுகிற வரலாற்றுக்காரர்கள் எழுதுவார்கள் என்றுதானே எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? அப்படிக் கூட இராது. அவர்கள் எழுதும் வரலாறு, “ஏறுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணங்களைப் பேற்று மூவாயிரம் ஆண்டுகளாகச் சிறந்து விலங்கிவந்த ‘தோல்காப்பியம்’ இந்த நூற்றுண்டால் அழிந்து ஒளிந்து போயிற்று” என்றே இருக்கும்.

“ஒரு மக்களின் நாகரிகத்தை அழிக்க வேண்டுமானால், அவர்களின் மொழியை அழி. ஒரு மொழியை ஒழிக்கவேண்டுமானால், அதன் எழுத்தை ஒழி” என்பது ஒரு அழிவழக்கு. அது இன்று நம்மை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறது. தமிழ்னுக்கு இன்று மீதியாக இருப்பதெல்லாம் அவன்து தாய்மொழி ஒன்று தான்! அதற்குமா இந்த அழிவு?

“பட்டத்திற்கும், பதவிக்கும், பொருளுக்கும், புகழுக்கும் ஆசைப்பட்டு அலைகளிற் அரசியல் கட்சியினர்க்கு மொழி உணர்ச்சியின்றைக்கு வரும்?” என்று ஏங்கிய காலம் ஒன்று உண்டு. இன்று அவர்களைவரும் தந்நல்த்தைத் துறந்து தமிழ் நலங்காக்க ஒன்றுப்பட்டுப் போராடுங் காலம் வந்து விட்டது.

தமிழ் மக்கள் விறித்தாகவேண்டும். தமிழகம் திரண்டாக வேண்டும். தமிழ்மொழி வாழ்ந்தாகவேண்டும்.

வாழ்க தமிழ்மொழி.

கல்லும்

கலைகள் மிகுந்த நாடே சிறந்த நாகரிகமுடைய நாடாகும். மனம் நன்றாக வளர்ந்து, பண்பட்ட கிளையில் விளைந்த கனியே நாகரிகம் என்பது. ஒரு நாட்டினரின் மன வளர்ச்சியினையும், பண் பட்ட முறையினையும், அந்நாட்டில் காணக் கிடக்கும் கலைகளின் பெருக்கில் காணலாம்.

மனிதன், தன் மனத்தில் தோன்றும் கருத்துக்கும், உணர்ச்சிக்கும், கற்பனையின் துணைகொண்டு தரும் வடிவமே கலை என்பது. இந்தக் கலை, உணர்ச்சியின் உறைவிடம்; அழகின் பிறப்பிடம்; இன்பமே அதன் பயன் என்ப. தோன்றி மறையும் உணர்ச்சிக்கு நிலையாகக் கொடுக்கப்படும் வடிவமே கலையாகக் கொலுவிற்றிருக்கின்றது. இக்கலை, “எண்ணெண்ண் கலையும் இசைந்துடன் போக” எனச் சிலம்பு கூறுமாறு அறுபத்துநான்காகவும், அதனினும் பலவாகவும் நம் பழந்தமிழ் நாட்டில் விரிவடைந்து கிடந்தது.

சொல்லாதோ

இங்ஙனம் கலை பலவாகிப் பரந்து பட்டுச் செல்வதற்குக் காரணம் மன உணர்வினை வெளிபிடப் பயன்படும் பொருள் பல வகைப்படுதலேயாகும்.

கலை பலவாதல்

தெருவில் விளையாடும் ஒரு குழந்தை மண்ணைப் பிசைந்து, அதில் தன்கருத்து வடிவம் பெறுவதலைக் கண்டு மகிழு, ஹீட்டில்விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் மற்றொரு குழந்தையோ, ஓர் எழுதுகோலை எடுத்துக் காகிதத்திலும் சுவரிலும் கிறுக்கி இன்புறுகின்றது. மற்றொரு குழந்தை பாட்டாகப் பாடி மகிழு, வேறொரு குழந்தை ஆடித் தன் உணர்ச்சியினை வெளியிடுகின்றது. இங்ஙனம் பெரியோர்களும் தம் மனக் கருத்தினைப் பல நிலையால் வெளியிடுகின்றனர். ஒருவர் ஒலியைத் தேடிச் செல்கின்றார்; மற்றொருவர் மொழி யைத் தேடிச் செல்கின்றார்; பிறர் கல்லையும் வண்ணத்தையும் தேடிச் செல்கின்றனர். இதனால் கலை பல வாகின்றது.

கவிதை

கவிதைக் கலை

கவிதை என்பது உணர்ச்சியின் அழகிய வெளியீடே. குழந்தைகளும் பிறரும் வெளிபிட விரும்புவதெல்லாம் இந்தக் கவிதை உணர்ச்சியைத்தான். இந்தக் கவிதைக் கலை, வெளிப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் பொருளுக்கேற்ப, பல்வேறு கலைகளாக மாறுகின்றன. ஒருவனுடைய மனக் கிளர்ச்சி, சொல்லில் வெளிப்பட்டால் கவிதை என்ற பெயரையே அடைகின்றது; ஒலி ஶிள்ப துணைகொண்டு வஞ்சால் இசைக் கலைபாகின்றது; வண்ணம் கொண்டு தீட்டப் பெற்றுல் ஓவியமாகின்றது. கல்லில் பெய்து வைத்தால் சிலையாகின்றது. இவை யனைத்தும் ஒரே கவிதையைத் தான்-ஒரே அடிப்படை உணர்ச்சியைத்தான் சொல்லுகின்றன. ஆனால் சொல்லப்படும் முறையில்தான் வேறுபாடு.

பேசும் சிலை

உணர்விலில் வல்லவனுகைய கவிஞர், தன் மனத்தெழும் கவிதையைச் சொற்களின் துணைகொண்டு பாடலாக அமைக்கின்றனர். அவன் பாடல் அங்கே பேசும் சிலையாக இற்கின்றது. சம்பன் சூர்ப்பனக்கையை மனத்தில் கண்டான்; அதனைச் சிலையாக வடித்தான்.

பஞ்சிலீர் விஞ்சகுளிர் பல்லவம் அனுங்க
செஞ்செவிய கஞ்சம் நிகர் சீறடியாள் ஆகி
அஞ்சொல் இளமஞ்செயென அன்னமென மின்னும்
விஞ்சியென நஞ்சமென வஞ்சமென வந்தாள்.

என்று படிக்கின்றபோது, பொற்சிலையாக நம்முன் நடந்து வருகின்றார்கள் அவள்.

கவிஞர் புனையாக் கவிதை

பிரமனைக் கலைஞர் என்றும் சிறந்த கவிஞர் எனவும் கூறுவதுண்டு. அவன் படைத்து உலவு விடும் பெண்கள் அனைவருமே சிறந்த கவிதைகள்; அந்த நடமாடும் கவிதைகளைக் கண்டு இன்புருத் மக்களினம் உண்டோ? இவர்களைத் தவிர, பிறரும் கூட சிறந்த கவிதைகளை பாடுவார்கள் என்ப. திருவள்ளுவர், இளங்கோ,

கம்பன், பாரதி, திரு. வி. க. போன்றே, பிரமன் பட்டத்தை சிற்கத் கவிதைகளாகும். இந்தக் கவிதைகளைப் பிரமன் சிற்பிகளைப் போன்றே அழைக்கின்றார்கள் என்ற கருத்தினைப் பாரதியார் குயில் பாட்டில் மிக்க திறன்பெற ஏடுத்தியம்பியுள்ளார்.

... ... கவிதை களிபிழிந்த
காற்றினிலே பண்ணூத்து எனுமிவற்றின் சாரமெல்லாம்
ஏற்றி அதனேடே இன்னமுதைத் தான்கலந்து
காதல் வெயிலிலே காயவைத்த கட்டியினுல்
மாதவனின் மேரி வகுத்தான் பிரமன் என்பேன்.

என்று பெண்களைச் சிற்பி செதுக்காத சிலைகள் என்று கூறுகின்றார். இந்தச் சிலைகளும் கவிதை மழை பொழிகின்றன!

கல் சொல்லும் கவிதை

இங்ஙனம் எல்லாம் கவிதையைக் கூறினாலும் கல் சொல்லும் கவிதைக் கலையே சிறப்புப்படையதாக இருக்கின்றது. கவிதையைப் பேசும் சிலை என்றால், சிலையைப் பாடாத கவிதை என்று கூறலாம். கவிதை, காலத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வருகின்றது. சிலை, இடத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வருகின்றது. கவிதை படித்தின்புறுவது; சிலை கண்டின்புறுவது. கவிதை கருத்துப் பொருளைச் செவிப் புலனுக்கக் கொண்டு தோன்றுவது; சிலை கருத்துப் பொருளைக் கட்டுவனுக்கக் கொண்டு வருவது. சொற்கள் வெளி யிடும் கவிதையைத்தான் கல்லும் சொல்லுகின்றது; எனினும் சொல்லில் பொதிந்து கிடக்கும் கவிதையை ஒருவன் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். அந்த மொழியினை அவன் உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். ஆனால் கல் சொல்லும் கவிதையை ஒருவன் நுகர, அவனுக்கு மொழியறிவு தேவை இல்லை. எங்காட்டினரும், எக்காலத்தினரும் கல் சொல்லும் கவிதையை நுகரலாம். கல், உலக மொழியாகிய சிற்பக் கலை மூலம் கவி தையை வெளியிடுகின்றது. இசை, ஒனியம் போல் கல் சொல்லும் கவிதைக்கலை உலகத்தினைவராலும் பாராட்டப்படும் சிறந்த நிலையினை அடைந்துள்ளது.

தமிழ்ச் செல்வி

2 றக்கம்!

‘புதுமதியன்’

முட்டைக்குள் உயிர்க்கருதான் உறங்கும்; வண்ண முகிலுக்குள் நீருறங்கும்; நீர்சிலைக்குள்

கட்டவிழும் மலருக்குள் மணம் உறங்கும்!
காம்பிற்று விழுங்கனியுட் சுவை யுறங்கும்!

தொட்டுந் தொட்டிசைபாடி வண்டு மேயும்
தொகையான மலருக்குள் தேன் உறங்கும்!

கொட்டுகின்ற நீரருஷிக் குள்ளே வந்து
குளிருறங்கிக் கண்விழித்தே ஓடையாகும்!

உடலுக்குள் உயிருறங்கும்; உயிர்கள் எல்லாம்
உலகத்துக் குள்ளுறங்கும்; விரிந்த தாழை
மட்டுலுக்குள் உடலொன்றிப் பாம்பு றங்கும்!

மாக்கடலில் சிப்பிக்குள் முத்துறங்கும்!
சூட்ருக்குள் சூடுறங்கும்; தளிர்மேல் எல்லாம்
சூட்ர்கிட்டுப் பனி உறங்கும்! தென்றற் காற்று
நடப்பதிலே சூடசையக் குஞ்ச றங்கும்!
நடைபாதை வாசியுடன் வறுமை தூங்கும்!!

தாலாட்டுப் பாட்டுக்கு மகவு றங்கும்!
தண்டமிழின் பாட்டுக்குள் பொருநூறங்கும்!
மானாட்டும் மங்கையரின் விழிகட்குள்ளே
மகத்தான புதுச்சுதி போயுறங்கும்!
கோலுண்றும் கிழங்கட்கும் வாழும் ஆசை
ஞ்சையாமல் நெஞ்சிடையே கிடங்குறங்கும்!
கால்வீசி மேலெழும்பும் வெண்ணி லாவின்
கதிரொளியில் தாமரைகள் கண்ணுறங்கும்!

பழைமையுடை யாரன்னில் உறவு றங்கும்!
 பழையர்த மூடனிடம் குறை யுறங்கும்!
 உழைப்பவர்கள் தோள்மீது வல்வ றங்கும்!
 ஜக்கமிலார் நெஞ்சத்தில் மடியுறங்கும்!
 மழைபோலக் கொடை தருவார் பக்கம் இந்த
 மண்ணுலகு பாராட்டும் புகழ் உறங்கும்!
 பிழைப்பற்ற ஏழைகளின் ஆசை, நோயால்
 பினிப்புண்ட நாய்போலச் சுருண்டு றங்கும்!
 பெட்டிக்குள் பணமுறங்கும் அழிவை எண்ணப்
 பேராசைக்காரனிடம்! செல்வம் வந்தால்
 ஒட்டிக்கொண்டு உறவாடும் கயவர் வாயிள்
 உதட்டுக்குள் பொய்யுறங்கும்!; சந்தனத்தின்
 கட்டடக்குள் மணம் உறங்கும் அதுபோல் தூய
 சான்றேரின் உளமெங்கும் அருளு றங்கும்!
 அட்டியின்றி உலக்கத்துப் பொருள்கட்டு குள்ளே
 ஆராயின் ஓவ்வொன்றும் உறைங் துறங்கும்!!

தமிழ்ச் செல்வி

— இலக்கியத் தின்களிதழ் —

ஆண்டுக் கட்டணம்	3 - 00 ரூ.
தனி இதழ்	25 காசுகள்

தமிழ்ச் செல்வி செயலகம்

87, வைசியர் தெரு,

புதுச்சேரி 1

கடலும்

இ
ய
ர
ன
ம
ப

இப்புவியைச் சூழ்ந்துள்ள, பொங்கு
 திரைப் பெருங்கடலை, ஆர்கலியென்றும்,
 அதனுட்பட்ட ஸிலப் பரப்பை ‘ஆர்கலி
 யுலகு’ என்றும் போற் றப்படுவது,
 தொன்று தொட்ட இலக்கிய வழக்கு.
 அதன் அலைவாய்க் கரையில் நின்று அதனை
 ஊன்றிப் பார்த்து, சிந்திப்பார்மாட்டு
 இலக்கியக் கலையுணர்ச்சி யொன்றை அது
 தொண்டுக் கண்மையது. அவ்வுணர்ச்சி என்றுங்கானது புதியதன்று; அது பழமையே!
 அது அன்றும், இன்றும், என்றும் காணப்
 பட்ட, காணப்படும், காணக்கூடும் பொரு
 ளேயாயினும் மனித இனத்தோடினங்கி
 இடையருவறவு கொண்டிருப்பது புதிய
 தோர் கருத்து; தற்கால விஞ்ஞானத்தின்
 வழியெழும் கருத்து; அப் பெருங்கடலை
 ஆழி, பரவை, ஏறி திரை, வாரி, தண்டல்,
 கடல், ‘புனரி’ எனப் பலவாறுகப் போற்றிப் புகழ்ந்திருப்பதை எல்லார் நாட்டு இலக்கியப் பூங்காவிலும் காணலாம்.

அகல வாய்க் கரையில் நின்று. அதன் கரை கானுப்
 பரப்பையும் திரண்டு திரண்டெடுங்து, கரையில் மோதும் திரை
 களின் வலிமையையும் வன்மையையும், மீளக் கரையிலிருந்து
 திரும்பும் போதெழும் சாந்தமும், மெல்லிய பண்பும், ஒரு படிப்
 பிளையை நமக்குப் போதிக்கும் தன்மையுடையது; அப்போதனை.
 அதனை இயல்பு, ஒரு வேளை ஈசிலாவின்பம் பயக்கும்; மற்றொரு
 வேளை அதனாடுபுகின். அச்சுறுத்தி நடுங்கச் செய்யும் செயலுடையது;
 பார்ப்பவனின் தோற்றம் ஏவ்வாறுமினும் அதனை பேராற்றலும், பெரும் பரப்பும், பெருவன்மையும் யாவர் மனத்திற்கும்
 ஒன்றே; அதை மறுப்பதற்கில்லை; மறுப்பாறில்லை.

இப்பெருங்கை, எங்காட்ட வர்க்கும் எத்தேயத்தினர்க்கும்
 ஒப்ப முடிந்த ஓத யாயினும், மனித வாழ்வையிலில் அக்கடல்
 முதன்மையான, முதுமையான, நிலைபேரூயிடமொன்று பெற்றுள்ளதை ஆழ்ந்து சிந்திப்பார் அரியரே; மிகச் சிலரே; ஆத்

லால், கடலுக்கும் மனித வாழ்வின் நிலைகளுண் உலகின் இயக்கத்திற்குமுள்ள உறவைச் சிக்தனைக்கு வித்தாக்குல் இக்கட்டுரையின் கோக்கம்.

நம் வாழ்வியறில், கடல் செய்துள்ள நிலையை, தொண்டை, பேருதவியை என்னிப் பார்ப்பது ஒவ்வொரு மனிதனின் நிங்காக்கடமையாகும்.

நிலைகளுக்கு மிகமிகத் தொன்மையுடைத்து; எந்காலில், எக்காலத்தில் தோன்றிந்தென்று வரையறுப்பதற்கில்லை; காலவரை கடந்த பன்னெடுங் காலத்தின்ட முதுமை வாய்ந்தது. இந்தில் வலுகு கடல்கடுவில் ஒரு குன்றேயாகும். அக்குன்றில், மனிதவாழ்வு பல கோடிக்கணக்கான காலம் நடந்தேறியுள்ளது; மற்றைய உயிரி எங்களின் வாழ்வும் மனித வாழ்விற்கு முந்பட்டதே. பலவேறு கைத் தொழில்களும், ஊன்படு உழவுத்தொழிலும், மற்றும் பல சிறந்த தொழில்களும் நடைபெற்று வருகின்றன.

ஆயினும், இவ்வரிய தொண்டிவிடையே இங்கும் அங்கும், காடு நாடாவதும், நாடு காடாவதும், நிலப்பரப்பழிக்கு, கீர்ப்பரப்பு மேலெழுவதும், முன்பில்லாத நிலப் பரப்பு நீரினில்லை எழுவதும், தொன்றிய பொருள் அழிவதும் மறைந்த பொருள் மீன்தோன்றுவதும் இயற்கை விண்ணத்தைகளில் ஒன்று. இதனை, நிலவியற்கலை (Geology) இயற்கைப் பண்பெணப்படும் 'மாற்றம்' என்க்கூறுகிற்கும். அது நிலையான பண்பு; இடையருப்பண்பு. இயற்கையணங்கு கணமேயும் வாளாயிரான்; ஓயா மூயற்சி; புதுப்பொருள்கள் தோன்றும்; பொருள்களின் பண்புகள் மாற்றம் பெறும்; புது மாற்றங்கள் இடம் பெறும்; அவைகள் கண்ணுக்கு விருந்தளிக்கும்; ஒரையைம் களிப்பட்டும்; மந்திர ரயையைம் துன்புறத்தும்; அறிவுபுக்டும்; கருத்துக்குக் காதல் புரியும்; ஆற்ற தத்துவக் கருத்தை அறிவுடையார் மாட்டுப் போதிக்கும்; புதிய அளவு எழும்; நிறைந்த மணம் விகம்; குணம் மாறும். இவை ஒருபால்.

மற்றெருபால், நேடிய கோபுரங்கள், மாட மாளிகைகள் இடிந்து, உடைந்து விரும். வாளாவிய தருக்கள், சமுன்று, தலை முறிந்து வேற்றறுப்பேரரக்கன் போற் சாயும்; புவி மீன்கு எரியுமிழும்; நெருப்பும் புகையும் வால் மண்டலத்தை சூடும்; முற்கூறியவாறு நிலப்பகுதி யோன்றைக் கடல் விழுக்கும்; புது மீலப் பகுதி யோன்று தோன்றும்; இம்மாறுதற்கானமக்கு உட்படாத இடமோ, பொருளோ... சிலவற்றைத் தவிர இவ்வுலகில்லை; எங்குமே மாற்றம். ஆதலால் இந்நிலையுள்ளது தொன்றிய காலத்தையோ, அதன் குழங்கைப் பருவத்தையோ அளவிட்டுக் கூற

வாய்ப்பில்லை; மாற்றங் கொண்ட பகுதிகளைச் சோதனை செய்தாலும் அதனைக் காண்பதற்கில்லை. காலச் சக்கரம் என்ற சிற்பி, பழைய உருவங்களை கண்டதாறு, தன் கைவண்ணத்தால் பகுதிகள் பலவற்றை மாற்றி மாற்றி யமைத்துவன்.

இம் மாற்றல் வல்லமையிகப் பெரிதெனி நும், ஒரு நனித்தபொருள் மாத்திரம் இவ் வன்மைக்கு இனாங்குது இன்றானது. அது ஹன் தூர்க்கமெனப்படும் கடல். கால வரை கடந்த நூல்களில் கடல்கடுவில் ஒரு குன்றேயாகும். அக்குன்றில், மனிதவாழ்வு பல கோடிக்கணக்கான காலம் நடந்தேறியுள்ளது; மற்றைய உயிரி எங்களின் வாழ்வும் மனித வாழ்விற்கு முந்பட்டதே. பலவேறு கைத் தொழில்களும், ஊன்படு உழவுத்தொழிலும், மற்றும் பல சிறந்த தொழில்களும் நடைபெற்று வருகின்றன.

இனி, அவ் வல்லபத்தின் உட்கூறுகளைக் காண்போம். அவ் வல்லமை முற்றிலும் கடலின் தல்ல; அதன் நிலமைக்குணம், புணரியின் மேற் பரப்பில் இயங்கும் காற்று, விசம் கதி ரோளியின் வேப்பம், பணிக்கூட்டம் முதலியன், தன் மதியின் கூப்பாற்றலூடன் கூடி (Gravitational pull of the Moon) பெரிய தோர் ஆற்றலாக அவ் வல்லமை எழுகிறது. கடல் தோற்று விக்கும் அச்சம், எழுப்பும் கடுகும் ஆகிய செம்கை, திரண்ட அலைகள் வழியெழும் இடியோசை, திரண்டுத் திரண்டெடும் து. ஒன்றன்னின் ஒன்றூய் கரை மோதும் பொது மிருகும் பேரோலி, இந்தப் பேரோலி என்றுவது ஒய்க்கத்துண்டா? தல்லது என்று ஏருங்கதென்றூவது கணிக்க முடியுமா? இவ்வுலகு எழுவுதற்கு முன் தொட்டே, இச்செயல் நடந்தேறி வருகிறது.

கடலும் சிலமூம் ஒரே காலத்தில் தொன்றியவையல்ல. ஆகியிலப்பரப்பு, தற்போதைய கடினத் தன்மை பெறுவதற்கு முன்பு, பல்லாயிர ஆணுகெள், வெண்முகிற் கூட்டம் போன்ற ஆசியருவாக மிருந்து, காளனைவில் தன்மை பெற்று கடின உருவாகி மிருக்கவேண்டுமென்று எண்ணச் சிறந்த சாதனங்கள் உள். அங்கீலையில் சிற்சிறு காலவுயிகள் தோன்றி தீவும் பாறைகளினிடையே வழிவகுத்து விரைவாக ஓடி, முடிவில் ஒன்றுகூடி பள்ளத்தில் தங்கிய காலை, ஏரியாகவும் சிறு கடலாகவும் உருக

கொண்டன; அப்பண்டு தொட்டே கீருக்கும் விலத்திற்கும் ஒயாப் போராட்டம் கிழமுத் தொடங்கியது.

அக்காலம் சிகழ்ந்தவற்றையென்னும்போது மனிதப் பூண்டு அன்று தோன்றியிருந்ததா? என்ற வினா எழுகிறது. அவ் வினாவிற்குக் கடல்தான் விடை பகரமுடியும். அங்காள் கடல்செய்த காரியம் இருவகைத்து. அதன் விளையுள்ள இருதிறத்தன. முதலில் கடல்சீர் பொதுவாக, தனது பேராற்றலால் பாறைகளைச் சிதைத்தது; புவிமிது கின்ற இளங்குன்றுகளை மோதி மோதி யுடைத்தும் பொடித்தும், அவ்வழியெழுஷ்டு உடைத்து ஆண்டுகளை கரைத்த, துகளை வெவ்வேற்றிடுகளிற் கொண்டு சேர்த்ததன்றி, அவற்றுடன் அமைந்து, கலந்திருந்த ரசாயனப் பொருளையும் (Chemicals) பிரித்தெடுத்து ஓரிட்டிற்கு குவித்து நிற்க கரைத்தது. இதனால் விளைந்த கடல் நீரின் உப்புத் தன்மை, காலப் போக்கில் வேவ்வேறு வகையாக மாறி மாறி மிர்கிறது. அதிலிருந்து, கடல்சீர் ஆலியால் முதலாய் இயற்கை கிகழ்ச்சிகளால், அதிலுள்ள கடினப் பொருள் பிரிந்து நிற்பது சிற்சில புதிய நிலைகளை ஏழுப்பியது. அச் செயல் கடல் நீரின் முதற் செயல்வகை; அது முதல்மையான, சிறப்பான செய்கையுமாகும். இரண்டாவதாக, கரையின் நீர் நிலைக்கு வெளு தொல்லில் ரசாயனப் பொருள் பல ஒன்றுபட்டுக் குவிந்து, ஆங்குள்ள நீருடனும் காற்றுடனும் கதிரோளியுடனும் விரவிக் கலந்து, இன்ன தன்மைத் தென்று வருத்துக் கூறவியலாதவாறு, ஒர் உயிரிலங்கு ரசாயனப் பொருளை உண்டாக்கி யிருக்க வேண்டுமென்பது ஆராய்வார் கூற்று. தற்கால, சிறு மூலப் பொருள் [Isotopes] ஆராய்ச்சித் துறை வல்லுநர்கள், ‘கரிப்பொருள்’ (Carbon) போன்ற சிறு மூலப் பொருள்கள் பல உள்ளனவென்றும், மூலப் பொருள்களேன்று எண்ணப்படும் யாவும், இச் சிறு மூலப் பொருள்களின் வேவ்வேறு கலவைகளே எனவும், கண்டறிந்துள்ள; இச் சிறு மூலப் பொருள்கள், தாம் சேரும் பொருள்களின் பண்பாடுகளைப் பெற்றும் மாற்ற வல்லவையென்றும் கருதுகிறார்கள் (Catalytic Agents).

இவ்வித ஆராய்ச்சியின் விளைவாக, மேற்காட்டிய இயற்கையாக யெழும் நிலைகளத்தில், குறைந்தது ஈராயிரம் மிலியன் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே, உயிர்த்தோற்றம் தோன்றியிருத்தல் வேண்டுமென நிறுவப்படுகிறது. விஞ்ஞான மேதாவிகளாகிய ஜெரிஸ்கடன்னும் மற்ற மூன்றாவர்களாலும், கம் கடல் இரத்தத்தின் உப்புத்தன்மை, காலவரை கடந்த பழங்கடலின் உப்புத்தன்மையை நினைவுட்டுகிறதெனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆனதால், உறுதியாக, திட்டமாக உயிர்வாழ்வின் வரலாறும் (Evolution) தொன்மை உயிரினங்களின் உருவும், வளர்ச்சியும் கடல் பெற்ற செலவுமெனவே, கடல் தந்த கருவுலமெனவே நமக்கு அறிவிக்கின்றன. அவ்வாறெழுந்த நிலைக்குப் பின் னெடுங் காலத்தேதான் அவ்வழிரினங்கள் விலத்திடைப்படர்க்கு பரவ ஆரம்பித்தன. பைப்பையைக் காற்றையும் வெற்றி கொள்ளன; அவ்வாறே கடலும் காற்பாறைகளை மோதி இடித்து. துணிக்கு எழுந்த மெல்லிய வண்டலையும், மண்ணையும், பல வேலீட்டத் தில் ஒன்றின் மீதொன்றாய்ச் சேர்த்து பல மண்ணைக்குகளை எழுப்பியது; அவ்வடுக்குப் படிக்கைகள் (Geological beds) அன்றேருகால் வாழ்ந்த உயிரினங்களின் உடற் பகுதிகள் பலவற்றைத் தமிழில் அடக்கியுள்; அவைகளை அவ்வாறு அடைப்பட்டு, மறைத்து வைத்துக் காப்பாற்றிக்கூட்டத்தும் கடலேயாகும். எனவே, அவ்வழிரினங்களை வளர்த்த தொட்டிலுங் கடலே; அவற்றின் சவுக்குழியும் கடலே; இவ்வரியகடலின் தொண்டு, உயிரினக்குதின் சரிதக் கணிப்புக்கு அடிப்படை; மூல ஆதாரம்.

கடல், விலப்பரப்புடன் கொண்ட உறவும் தொண்டும், இவ்வாறுக, தன்னகத்தேயும் கடல்வாழ் உயிரினங்கள் பலவற்றைக்கொண்டு, தொன்மை உயிர்வாழ்வின் போக்கையும் மறிய, வழி வகுக்கிறது. அவ்வழிரினங்கள் எண்ணிறங்க பல வேலை வகையினை; குருமூம் தன்னலமூம், இரக்கமிக்கமையும் அழித்தொழிக்கும் வன்மையும் கொண்ட அப்பிராணிகள் கடலை விட்டு என்றும் நீங்கவில்லை; அன்றுதொட்டு ஆங்கேபேவாழ்வன; அவைகளெல்லாம் வளர்ச்சி மிக முறைக்குட்பட்ட பிராணிகளிடத்திற் காலையும் நல்மனப் பண்பும், நல்செயலும் சிறிதும் பெறுத வகையினவே யென்பது தின்னனம். எனவே, மேன்மைக்குணக்குத்திற்குநியூயரிய வளர்முறைத் திட்டம் (Evolution) விலப் பரப்பிடையோதான் கிழங்குதுள்ளது. அவ்வழிவழிக்குத் தீவிரமீட்டு கொண்டும் சிறிதே விலத்திடை வாழ்ந்து கடலாகிய தம் கொள்மையகத்துக்குத் திரும்பின; அம் முறையால் அவைகளிடம் சிற்சில பண்புகள் ஊட்டப் பெற்றன. அகனால் புனிதம் பெற்றன, அவைகள் பெற்ற பண்பாடு விலப்பரப்பின் தொண்டேயாகும்.

கடற் பிராணிகளின், கொடிய குருச் செயல்களையும், பழங்கவழுக்கங்களையும் நன்று விரித்து, விளக்கம் தகும் நூல் “மோபிடிக்” (Moby Dick) எனப் பெயர் பெறும். அதற்கிணையான நூல் வேறொன்றுமில்லை. கடலின் ‘ஒயாத்தன்மை’ பற்றி அறிஞர்கள், வீஞ்ஞானிகள், எவ்விதத் தத்துவக் கொள்கைகள்,

*** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** ***

இல்லை!

— பி. வி. கிரி. —

ஆறுஏரிகளம் இன்றேல் வான்மழையும் இல்லை
அழகுமணமலர் இன்றேல் நறுமணமும் இல்லை
ஶாருகின்றகேணி இன்றேல் நிர்வசதி இல்லை
நாறுகின்ற சமுதாயம் வளர்க் கண்டதில்லை
பாடுகின்றகுவில் இன்றேல் செவிக்கினிமை இல்லை
அடுகின்ற கூத்தின்றேல் மனத்தின்பம் இல்லை
தெடுகின்ற செல்வமின்றேல் வரழ்வில் வளமில்லை
கூடுகின்ற மக்களின்றேல் கூட்டந்தானில்லை!

பணமும் குணமுயின்றேல் மனிதனே இல்லை
இனமும் சாதியுமின்றேல் வேற்றுமை இல்லை
கணமேலும் காற்றின்றேல் உயிரும் இல்லை
மனம்தூய்மை இன்றெனிலோ மதிப்பும் இல்லை!

*** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** *** ***

முன் பக்கத் தொடர்க்க

கருத்துகள், எழுப்பிலும், ஒன்று மாத்திரம் முடிந்த கருத்தாக எழு
கிறது; அனவடந்த பண்டைநாட்டொட்டு, கடல் சிறந்த வளிமை
பெற்ற செயற்கத்தாவருக்கத் திகழ்கிறதென்பது தீண்ணாம்; அதன்
வழி மேன்மையுஞ் சீருஞ் சிறப்பும் உடன் கொண்டுளது. கடலாகிய புனரி இன்றி உயிர்த்தோத்தமே, ஒன்றுமே முனைத்திரா
தென்பதும், அல்லது வாழ்வியல் முறையே வேறுவகையாகத்
திரும்பியிருக்கக்கூடுமென்றும் எண்ண இடமுண்டு; இன்று
காலைம் வாழ்வின் தொன்மை வரலாற்றை அதன் கவுட்டேடு
களைக் காப்பாற்றித் தலையனி செய்தது. ஆர்களியே ஆர்களியே. ●

பூத்த காதல்

இ. குழங்கைவேல், பி. ஏ. (ஆனர்சு)

குல்லூரி இனிது முடித்தது. மாணவர்கள் கல்லூரி வாயிலைக்
கடந்தவாறு இருந்தனர். சிறு சிறு கூட்டமாகச் சென்ற அவர்
களிடையே இயற்கையாகப் பேச்சின்றைசூயும், சிரிப்பின்ஓலியும்
எழுந்தன; பெருகின. இனியறும் தன் நண்பனுடன் உரை
யாடிய வண்ணம் நடந்தான். அப்போது இனியனின் பார்வை
எதிர்ப்பக்கம் பரவி தின்றது. நண்பன் பேச்சில் அவன் மனம்
கலக்கவில்லை. இளமைதானே! எதிர்ப்பக்கம் சென்ற பெண்
களில் ஒருத்தி அவனுக்கு அழகொடு விளங்கினான்.

“என்ன’பா, இனியன்! உன் கண்கள் அந்த வடிவழகியை
வலம் வருகின்றன. என்ன வழிபாட்டுணர்ச்சியோ!” என்ற
நண்பனின் நைகை மொழிகளைக் கேட்டு இனியன் திரும்பினான்.

“இல்லை’பா! என்று எவிதாக நண்பன் சொற்களுக்கு
மறுமொழி கூருது. “இனைவிழிகளின் இயற்கையான அழகே
அழகு!” எனக் கூறி, அழகைச் சுவைக்கும் சுவைஞாக மாறி
நின்றான்.

“தமிழின் இனிமை சொட்டச் சொட்டப் பேசுகிறோயே!
சரியாக போகட்டும். அம்மா உன்னைப் பார்த்து நீண்ட நாட்க
ளாகிவிட்டனவாம். ஒரு நாளைக்கு வந்து பார்த்துவிட்டுப்
போகச் சொல்லுங்க” என்றான் இனியனின் நண்பன்.

“ஆகட்டும். வருவேன். அம்மாவிடம் சொல்லு” என்று
விடைபெற்று, புகையூர்தி நிலையத்தை நோக்கி நடந்தான்.

வண்டியும் காலத்தோடு வந்து நின்றது. வண்டியின் ஒரு
மூலையில் இனியன் தனியாக அமர்ந்தான். சில ஆண்டு
களுக்கு முன் கண்ட நிகழ்ச்சி அவன் நிலையக்கு வந்தது.

கல்லூரி அருகில் பார்த்த பாவை நல்லாள், சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அவன் தாயுடன் வண்டியில் வந்தது, அவன் அமைதி யாக விளங்கிய நிலை, அவன் அடக்கம் கண் டு பெருமை கொண்ட இனியனின் அங்கு அன்னையார், அவனுடையபெயர், கற்கும் வகுப்பு முதலின கேட்டு அறிந்தவை எல்லாம் நினைவு கூர்ந்தவாறு இருந்தான். அந்த நினைவு, அவன் உள்ளத்தில் இன்பம் விளாத்தது.

அன்று இனியன் கண்களுக்கு அவன் தோற்றம் ஒரு சிறுப்பையும் வழங்கவில்லை. இன்று அவன் நல்ல வளர்ச்சி பெற்றுள்ளாள். அவனுடைய வடிவமுது, அவனுக்கு அன்பின் பொலிவை எடுத்துக் காட்டியது. அவன் ‘வளமான வளர்ச்சி’ என்று எண்ணினால். அவன் கண்களின் ஓளியை நீள நினைந்தான். வண்டியும் அவன் ஊர்ப் புகையூர்தி நிலையத்தில் நின்றது. அவனுடைய எண்ணை அலைகளும் கலைந்தன. வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

வழக்கம்போல் முகம், கால் கழுவினால். தன் அறைக்குச் சென்றுன். சாய்வு நாற்காலியில் சோர்ஷுடன் சாய்ந்தான். அவன் நெஞ்சம், “அன்று கண்ட நக்கண்ணைதான் கல்லூரி மின்முன் கண்டவன்!... அவன் அன்று இல்லாத தனி எழி ஸொடு இன்று விளங்குகிறோ அவன் மையுண்ட நெடுவிழி மிலும், அந்தச் சிறு தெற்றியில்லூம், அந்தப் புருவ வலை விலும் எத் துணை அழகு” என்று எண்ணி, எண்ணாத்தில் மூழ்கி நின்றது சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், அவன் அன்னையின் சிற்றுண்டி உண்ண அழைக்கும் குரல் வந்தது. அவனும், தன் அறையில் இருத்தலை உணர்ந்தான்.

சில நாட்கள் ஓடி மறைந்தன. அன்று கல்லூரியின் வீடு முறை நாள். இனியன், தன் நண்பனுடைய வீடு சென்றுன்.

“தம்பி, இனியன்! வா’ பா. அம்மா, அப்பா, தங்கை எல்லாரும் நலந்தானே. அம்மாவையும் தங்கையையும் அழைத்து வந்திருக்கக்கூடாதா?!” என்று நண்பனின் தாய் வரவேற்றார். அந்த வரவேற்பில் அன்பின் காவிவு பொங்கியது.

“நலந்தான்’மா. ஒருநாள் அம்மாவையும் தங்கையையும் அழைத்து வருவேன்.” என்றுன் இனியன்.

அந்த வேளையில், “வா’மா, நக்கண்ணை! வா, ஏன் தயக்கம்? கனிமொழி உள்ளே இருக்கிறோ. கனிமொழி! இதோ, நக்கண்ணை” என்றார் அந்தத் தாய். கனிமொழியும் நக்கண்ணை ம் ஒருவருக்கொருவர் நட்புக்குரியவர் என இனியன் தெளிந்தான். அவன், அன்று கல்லூரியின் முன் கண்ட நக்கண்ணையே என்றும் அறிந்தான்.

அவன் மனம், நக்கண்ணையைப்பற்றி அறியும் விருப்பில் துள்ளியது. எதிர்பாராத நிலை. நண்பனின் தாய், ‘இந்தப் பெண் அடுத்தத்தெருவில் இருக்கிறோன். அவனுடைய தாயும் தந்தையும் அன்போடு பழகுகிறார்கள். அடுத்தத் தெருவிற்குக் குடிவந்து ஒரு வாரமிருக்கும். இந்தப் பெண்ணும் கரவில் லாமல் பழ குகிறார்.’ என்று கூறி முடித்தார். பின்னர் எத்தோயோ எண்ணியவாறு வீட்டிலுள் சென்றார்.

“‘மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்’ கொண்டு வந்தாயா? என்னும் எத்துணைத் தொல்லை. நான் விரைவில் படித்து முடிப்பேன். நன்றி” என்றார் கனிமொழி.

“நவிலஸ்ரக். நாளை மறவாமல் எங்கள் வீட்டிற்கு வரவேண்டும்” என்றார் நக்கண்ணை.

“வருவேன்” என்றார் கனிமொழி.

இனியனின் உள்ளம், நக்கண்ணையின் பேச்சில் கலந்து நின்றது. “என்ன’பா அந்தப்பேச்சு உணக்குத் தேஞாச் சுவை தருமே!” என்று என்னி நகையாடினால் அவன் நண்பன். இனியனுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அவன் மறுமொழியும் கூறாது, இளாநகையினாயும் அரும்பந்த முடியாது விழித்தான். நக்கண்ணையும் அந்த வேளையில் வாயிலை நோக்கி நடந்தான். அவன் நடையில் விரைவு இருந்தது.

வீட்டிலுள் சென்ற தாய், சிற்றுண்டி ஏற்பாட்டோடு, இனியனை அழைத்தார். அவன், தன் நண்பனுடன் உண்டான்.

பின்னர், அந்தத் தாயிடமும், தன் நண்பனிடமும் விடை பெற்று மின்டான்.

வரும் வழியில், கனிமொழி, ‘மனித வாழ்க்கையும் காந்தி யடிகளும்’ என்னும் நாலைப் பெற்று, ‘நன்றி’ எனக் கூற, தமிழ்ச் செல்லி

மறுமொழியாக ‘நவிலற்க’ என்று நக்கண்ணை சொல்லிச் சென்றதை எண்ணினால், நக்கண்ணையின் மொழிகள், இனிய னுங்கு இரித்தன, ‘நன்றி’ எனக் கூறினால் ‘பரவாயில்லை’ என்று கூறலைத்தான் இனியன் கேட்டிருக்கின்றான் அந்த நிலைல், நக்கண்ணையின் வாயிலின்று ‘நவிலற்க’ என்னுஞ் சொல் பிறந்ததில், அவனுக்குப் புதுமையினும் புதுமையாக இருந்தது. அவன் மனம், தன் ஜையும் நக்கண்ணையையும் இணைத்து வைத்து எண்ணிப்பார்த்தது.

இரண்டு ஆண்டுகள் உருண்டன.

இனியன் நண்பன் குடும்பத்தார் வேற்றார்க்குச் சென்றார்கள். நக்கண்ணையின் குடும்பத்தாராம், அவன் தந்தை வேலையிலிருந்து ஒய்வு பெற்றதால் தங்கள் சொந்த ஊர்க்குச் செல்ல மாற்கள். அதன் பின்னர் இனியனுக்கு, நக்கண்ணையைக் காறும் வாய்ப்பில்லை. ஆனால், இனியன் அவனை மறக்கவில்லை.

‘இனியன் கற்கும் கல்லூரியில் மாமல்லபுரத்திற்கு இன்பச் செலவு (Excursion) செல்ல முடிவு செய்திருந்தார்கள். அன்று அவர்கள் முடிவு செய்த நாள். இனியன், அக்செலவில்—இன்பச் செலவில்—கலந்துகொண்டான். அன்றே, அவன் தாயும் தந்தையும், உறவிற்குரிய ஒருவர் விட்டில் நிகழவிருக்கும் திருமணத்திற்குச் சென்றார்கள், திருமணம் கண்டுவந்த தாயைத் தொடர்ந்தது ஒர் எண்ணம். அது, தன் செல்வ மகள் வாழ வைப் பற்றியது. இனியனும் வீடு திரும்பியிருந்தான். அந்த நாளில், அவன் தங்கையும் மணப்பருவம் எய்தியிருந்தான், அதுதான், அவன் அண்ணக்குக் கவலையைப் பெருக்கிற்று. ‘தன் மகளின் திருமணம் விரைவில் நடைபெறுதல் வேண்டும்; மகள் ஒருவரை மணந்து, வளத்தில் ஒங்கிய வாழ்வு வாழ்தல் வேண்டும்; காலம் கடந்தால் மதிப்பிராது’, இது, நாளும் இனியன் தாய் உள்ளத்தில் குடிபுகுந்துச் சூழ்ந்து நின்ற எண்ணம்,

வயலில் பயிர் தழுத்துப் பசுமையொடு விளக்கினால், உழுவன் நெஞ்சம் ஓனிபெறும். பயிர் வாடினால், அவன் மனமும் மடியும். மகள் வாழ்வு சிறந்தால் பெற்றமணம் இன்பமடையும்; பெருமை கொள்ளும், பெற்றெடுத்த செல்வத்தின் வாழ்வு

வளம் குன்றினால், தாய் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியின் துள்ளல் இராது; துவண்டுகிடும்,

ஒரு நாள் எதிர்பாராத வகையில் பெண்பார்க்க வந்தார்கள், இனியனின் தாயும் தந்தையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. வந்தவர்களை, எல்லாரும் கூடி வரவேற்றார்கள். தாய்க்குத் தன் மகள் ஒரு விட்டு மருமகளாகப் போகின்றான் என்பதில் மகிழ்ச்சி. அந்த மகிழ்ச்சியில், வந்தவர்களுக்கு என்ன செய்வது என்பதையும் மறந்து மலைத்து நின்றுகிட்டார், அந்தத் தாய்.

இனியன் தந்தையும், வந்திருந்தவர்களில் முதியவர் ஒரு வரும் பேசிய பேச்சு நெடுது நீண்டது. ஒரு மணியனவும் பரவி நின்றது. அந்தப் பேச்சில், இரு குடும்பத்தினர்க்கும் உள்ள உறவின் நெருக்கமும் உறவாடியது; இனியன் நங்கையின் திருமணம் பற்றிய நல்லுறையும் வாவிமையுடன் ஒலித்தது.

வந்திருந்த விருந்தினருடன் நக்கண்ணையும் வந்திருந்தாள் என்பதைப் பின்னர்தான் இனியன் கண்டான். அவன் மனத்தில், எண்ணம் அலையாக எழுவதும் அடங்குவதுமாக இருந்தது.

அந்த வேளையில் “அம்மா! என் கணவரைப் போலவே, அவர் தமிழியும் நல்லவர்மா. தங்கையும் அவர்க்கு ஏற்றவள்” என்று, அவன் தாயுடன் நக்கண்ணை பேசிக்கொண்டிருந்தாள். இதனைக் கேட்ட இனியன், தன் உடலில் மின் ஆற்றல் பாய்ந்ததுபோல் உளர்ந்தான். வந்த விருந்தினர் திரும்புகின்ற போது, அங்கு கூறி விடைபெற்றனர்.

இனியனிடம், “வருவோம் அண்ணு!” என்று இயற்கையான குழைவோடு நக்கண்ணை கூறி விடைபெற்றார். *

அன்பழைப்பு

அங்கு மடமயிலே! அன்னமே! எண்ணரிய இன்பம் எனக்கென் னு மிவ்விரவில் — தன்னாந்தவியிருக்கு வாடுமென்ன உள்ளம் தழைக்க மனமிரங்கி எண்ணருகே வா!

— ஆ. அழகன்

தே ன் நி ல வு

ம் வ

தே

கே

?

மார்ச் விமலானந்தம் M.A.

இறைவனது படைப்பில் இயல்பாதும் தோற்றத்தாலும் ஒருவரைப் போல் மற்றொருவர் இல்லை; ஒருவடைய மனிஸ்க்கும் எண்ண அலை கட்கும், இவ்வெருவருடைய நெஞ்ச ஸ்க்கும், கருத்து அலைகட்கும் ரீப்ப வேறுபாடும் மாறுபாடும் காணக் கிடக்கின்றன. இந்த மாறுபட்ட உணர்வ லிலைகள் உள்ளவரை கருத்து வேறுபாடு கனும், பின்வகும் இருக்கத்தான் செய்யும். ஒரு பொருளைப் பலர் கோக்கும் போது, ஒவ்வொரு வருடைய எண்ணத்திற்கும் இதயப் பாங்கிற்கும் தக அப் பொருள் பற்றியகோக்குகள் வேறுபட்டு விளங்கும்.

காட்டாக, மலரினை எடுத்துக் கொல்வோம். இம் மலை ஒரு காதலன் காண்பானுகில், காதலிக்குக் கையுறையாகக் கொடுத்து கனிமோழி பேசலாமே என்றெண்ணுறவான்; வனிகன் காண்பனேல், இன்ன ஊருக்கு அறுப்பின் இவ்வளவு கூடுதலாகப் பொருள் பெறலாமே எனத் திட்டமிடுவான்; இறையுதியான் கானுங்காலை, இறைவனை வழிபட உதவுமே எனக் கருதவான்; வேதாந்தி பார்ப்பதால், “நேற்று மொட்டாக இருந்தது, காலையில் மலர்ந்தது, மாலையில் வாடியது. இது போன்றதுதான் வாழக் கையும்; என்ன லிலைவில்லா வாழும்” என வேதாந்தம் பேசவான்; தாயுமானார் போன்றுர் காண்பரேல், “மலசுடும் டேயே இருத்தி, நின் பனிமலர் எடுக்க மனமும் உண்ணேன்” என மலரினுள்ளேயும் இறைமை இருப்பதாக எண்ணி மலையைப் பறிக்காது மீவர்; கவிஞர் காண்பானுகில் பெண்களின் உறுப்பிற்கு உவமை கூறி, கற்பணியாக ஏதேனும் பாடத் தொடங்கிவிடுவான். மலரோ ஒன்று; பலவேறு நெஞ்சங்களில் எழுப்பிய எண்ணங்களோ பல வாக அமைகின்றன.

இதுபோன்றதான் ஒருபொருளைச் சாதாரண மனிதன் காண் பதற்கும், அதனையே கவிஞர் காண்பதற்கும் வேறுபாடு மிகுதி யுண்டு. சிரிப்போ, அழகோ இல்லை என்று காம் விணைக்கும் ஒன்றில் நயமும் அழகும் காண்கிறோன் கவிஞர். நம்பால் அபையும் இதயக் கனிவைவிட, அவனிடம் சிறப்பாகவும் மிகுதியாகவும் கனிவும் உணர்வும் அமைக்குவிடுகிறது. அதனால் அவன் கோக்கு தனி கோக்காகவே அமையக் காண்கிறோம்.

பரங்கு கிடக்கும் பெருங்கடலை நாமும்தான் பார்க்கின்றோம் சிற சில போது பொங்கி எழுங்கு அலீக் கரங்களால் கரையை வந்து தீண்டிச் செல்கிறது. சில வேளைகள் ஒயையற்று ஓயங்கிருக்கிறது. காம் அஞ்சி வியங்கு மீவிகிறோம்; ஆனால் இதனைக் கண்டு கவிஞர் ‘அவ்வாற்கடல் மேகங்களுடன் விளையாடுகிறது; விண்ணப்பழிக் கிறது; இன்றேல் தொட்டிலில் துயிதும் குழவியைப் போன்று ஓயங்கிருக்கிறது’ எனப் பாடுகிறோன்.

ஆடி அகவும் மயிலைக் காண்கிறோம். அதன் நீள் தோகை, நீல வட்டங்கள், அவற்றைச் சூழ்ந்த ஒளியிகு வணியங்கள் இவற்றைக் கண்டு மகிழ்வதோடு இருந்துவிடுகின்றோம் காம். கவிஞரே, ‘உனது கோகை புணியா ஒவியம்; ஆயிரமாயிரம் அம்பொற்காசுகள், ஆயிரமாயிரம் அம்பிறை லிலுகள், மரகத உருக்கின் வண்ணத் தடாகமான உண்ணுடல்’ என உளமசியிர்வை யெல்லாம் கவியாக வடித் தெடுக்கிறோன். எனவே கவிஞரின் கனமும், கற்பணை ஆற்றலும், கவிதைத் திறனும் தவிச் சிறப்புடையவை எனலாம்.

வானத்திலே சங்கிரைனைக் காண்கிறோம். அது அளித்திடும் சில வொளி கண்டு மகிழ்கிறோம்; பால் லிலு பகவெனி விச்சின்ற போதினில் பெருமகிழ்வு கொள்கிறோம். தென்விலவின் ஒளிமை குதித் தீவு (Moonlight Dinner) போன்றன உண்டு மகிழ்விறோம்; உண்டாட்டு மிகழ்த்துகிறோம். ஆனால் அவ்வட்டநிலவும் சின்னாவில் தேய்க்கு தேய்க்கு இருளாகி (அமாவாசை), பின் வளர்ந்து வளர்ந்து ஒளி விசி (பஞ்சம்) இன்பழுட்டுகிறது.

‘தென்விலு தேயாது, என்றும் லிலவெளி தரலாகதா? லிலு தேய்வானேன், என்றெல்லாம் எண்ணுகின்றோம். தேன் விலு தேய்வதற்குச் சுய காரணம் யாதெனின், அறிவியல் மரன் வர்கள் அழகாகக் காரணம் கூறிவிடுவர். தன்னைத்தானே சுற்று வகேதாடு குரியையும் சுற்றி வரும் பூமியைச் சந்திரன் சுற்றி வருகிறது. சந்திரனுக்கு இயற்கையான ஒளி கிடையாது; குரிய ஒளி, அதன்மீது படும்போதுதான் அது ஒளி விசிகிறது. எனவே சந்திரனுக்கு இரவல் ஒளிதான். சந்திரன் பூமியைச் சுற்றிவரும் போது மரதம் ஒரு முறை குரியனுக்கும் பூமிக்கும் இடையே வரு

கிறது. குரிய ஒளி சந்திரனின் மறபுறம் விழுகிறது; அதனுட் சந்திரன் அன்று எம் கண்ணிற்குத் தெரிவதில்லை—அங் நாளையே எம் 'அமாவாசை' என்கிறோம். அதுபோன்றே சந்திரன், குரிய அடக்கும் பூமிக்கும் எதிர்ப்புறத்தில் மாதம் ஒரு தடவை வரும், அதுபோது குரிய ஒளியை முழுதும் ஏற்றுச் சந்திரன் முழு வட்டத்தில் ஒளி வீசும்—அங் நாளையே எம் 'பருவம்' என்கிறோம். அமாவாசைக்கும், பருவத்துக்கும் இடைப்பட்ட காட்களில் குரிய ஒளி சந்திரனில் விழுவதாயினும் அப்பாகம் முழுவதும் நமக்குத் தெரிவதில்லை. குரிய ஒளிபடும் பாகமும், படாத பாகமும் அடுத்துத்துத்தோன்றுகின்றன. இதனால் சந்திரன் வளர்வதும், தேய்வதுமாகக் காணப்படுகிறது என்பது.

இதிலே உன்மை இருக்கலாம்; இதனை அறியும் போது உவகை பிறக்கவில்லை. இக் கூற்று அத்துணையும் ஆராய்ச்சியின் முடிபாகலாம்; ஆனாலும் இது எம் மனத்தில் ஆர்வத்தையோ. நயத்தையோ மூட்டவில்லை.

ஆனால் கவிஞர் ஒருவன், தென்னிலவு தேய்வதற்குக் கற்பனையாகக் காரணம் படைக்கிறோன்; விண்ணில் விளங்கும் வட்ட விலாசன் நாலும் குறைந்து குறைந்து தேய்கிறது என்பதற்கு அம்கான காரணம் காட்டுகின்றார்கள். அற்புதமான கற்பனை; அஃது உன்மையானது! உணர்வோம்; ஆனால் உன்ன உன்ன உவகை பிறக்கிறது. இக் கூற்றில் துளியும் பகுத்தறிவும் பால்கில்லை, தெரியும். ஆனாலும் அப் புலவன் கரும் பதில்லை நயமும், கற்பனையும், நினைக்க இருக்கக் கூடியும் உணர்வும் அமையக் காணகிறோம். இவிக் கவிஞர் கூற்றிலைக் காண்போம் :

அரசனுடைய நாற்பெரும் படைகளில் யானைப் படை மிக முக்கியமானது—முதன்மையானது. இவ் யானைகள் அனைத்தும் போற்றே பல்லாண்டுகள் பழகித் திறப்பட்டவை. மதம் மிகக் களிறுகள்; சீற்றமூம் மிகுந்தவை. மீண் சொல்லவா வேண்டும்? பகையரசர்தம் படைகளைச் சிவனுபின்னப்படுத்து கின்றன செருமூகத்தில். சினங் தணிந்தபாடில்லை; மாற்றரசர் தம் வேண்கொற்றக் குடைகளை யெல்லாம் தத்தம் துதிக்கைகளால் பற்றித் தரையிலிட்டுக் கால்களால் தேய்த்து அழிக்கின்றனவாம் சிற்ற மிகுதியில்.

இங்குனம் வேண்கொற்றக் குடைகளை ஏற்ற இடரும் சிற்றத்தாலும் பழக்கத்தாலும் (வேண்கொற்றக் குடைபோன்ற வட்டமாகவும், அது போன்ற வேண்மையாகவும் விளங்கிடும் தன்னை) எங்கே வேண்கொற்றக் குடையென என்னித்தன்மேல் பாய்க்குத் தற்கி நிலத்திலிட்டுத் தேய்க்கிடுமோ என்ற அச்சத்தால் அஞ்சி

இடுக்கி பயக்கு காஞம் தேய்க்கு குறைக்கு வருகிறதாம் வட்டவிலா! தென்னிலவு தேய்வின்றமைக்குக் காரணம் தெரிந்துவிடதா இப்பொழுது?

தீராப் பகையாலும், தணியாச் சீற்றத்தாலும், சற்றும் சிக்தியாது வடிவும் வண்ணமும் கோக்கித் தன்னை எங்கே துதிக்கையால் பற்றி ஏற்றிடுமோ என்ற ஏக்கத்தாலும் அச்சத்தாலும் கடுங்கி காருக்கு காள் காஞ்கு மெலிக்கு தேய்வதாகக் கற்பனை செய்கிறோ முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர், எப்படிக் கற்பனை?

ஆம்! உண்மைதான். வேண்கொற்றக் குடைக்கும் வெண்ணில் வக்கும் வேறுபாடுகள் கெரியாது கவிறுகள் இன்னவே விளைக்காறன்; சேராடு வேழுமுடைத்தல்கிறோ? சேரங்கள்து யானைப் படை பகலெல்லாம் போர்க்கூத்தில் பகைவர் படையைத் தாக்கி அழித்துச் சின்னு பின்னப்படுத்திறது. சீற்றங் குறைந்தபாடில்லை. சினமும் தணிந்தபாடில்லை. பகைமன்னர் தம் வேண்கொற்றக் குடைகளையெல்லாம் பிடுங்கி விசி ஏறிகின்றன. இதற்குள் மாலைப் பொழுதும் மெல்ல வந்தெய்துதிறது, வானவெளியில் ஒளி விசி வருகிறது முழுவிலா. சினவேங்களிறு—சேரவது பட்டத்து யானையின் சீற்றங் தணியாதிலை, வேண்கொற்றக் குடைகளை விசி யெறிந்த பழக்கம் வேறு. வானமீதில் நீந்தியோடும் வட்டவிலாவைப் பார்க்கிறது. அதனையும் குடையெனக் கநுதிப்பற்ற விணங்குது அதனை சோக்கித் துதிக்கையை கீட்டுகின்றது. எப்படி பழக்கத்தின் பாங்கும் பெற்றியும்? இதனை,

விறுசால் மன்னர் விரிதாம வெண்குடையைப்
பாற வெறிந்த பரிசைத்தால் — தேருது
செங்கண் மாக் கோதை சினவேல் களியாணை
திங்கள்மேல் கீட்டுங் தன் கை.

எனக் கவிஞரே கூறிவிடுகிறோ களிப்புமிக்கவர், செய்த ஒன்றையே நிறும்பத் திரும்பச் செய்வர்; மாந்தன் இயல்பே இஃதெனின், மாலையைப்பற்றி இயம்பவும் வேண்டுமோ? துகுதுகுவென ஏதேனும் செய்து கொண்டன்றே இருக்கும்; இதில் பழக்கம் வேறு!

மண்ணகுக்கு பழக்கவின் செயல் கண்டு விண்ணகுத்து வெண்ணிலவு அஞ்சி ஒடுங்குகின்றதாம்! நீறும் வெண்மை; மாநாலைப் பாட்டம், உருவ, சிற ஒப்புமையால் வெண்ணிலவுக்கும் வேண்கொற்றக் குடைக்கும் வேற்றுமை தெய்வாத மயக்கம்; சினங்த விலைசில சிற மிகுதியில் சிக்கித்தும் பார்க்கவும் முடியாத உணர்வுறிஸு; இதில் பழக்கம் வேறு. இதையெல்லாம் என்னித்தான் வெண்ணிலவும், களம் பலவற்றில் குடை பலவற்றைக் கமிழ்ச் செல்வி

கையால் பற்றிக் காலால் தேய்த்திடும் வெகுளியாலும் பரிசயத் தாலும், எங்கே தன்னைப் பற்றிவிடுமோ என்ற பயத்தால் அப்படியே எடுங்கி ஒடுங்கி நானும் இனாத்து மெலிவதாக—தேய்வதாகக் கற்பணி செய்கிறூர் — நிலா தேய்வதற்குக் காரணமும் கற்பிக்கிறூர் கவிஞர். இதோ கவி :

மண்படுதோட் கிள்ளி மதயரணை மாற்றாசர்
வென்குடையைத் தேய்த்த வெகுளியால் — விண்படர்க்கு
பராயுக்கொல் என்று பரிசமதியம் போல்வதூ உம்
தேயுங் தெளிவிசம்பில் நின்று.

இதுநாள் வரை தேனிலை தேய்வதேனே? என்று எண்ணி னேம்! இன்று கற்பணையும், கவிநயமும் அமைய, எண்ணை எண்ணை இவிக்கும் — உள்ள உன்ன உவகை மிகும் உயரிய கற்பணிக் காரணம் கண்டோம். காரணம் உண்மையன்று; கருத்தும் வாய்மையின்பாற் பட்டதன்று. எனினும் அஞ்சமயான கற்பணி; அழகான கருத்து; அற்புதமான பட்டப்பு. இலக்கியச் சுவை எதில் என்பதில்லை; எப்படி என்பதில்தான் உள்ளது. இலக்கிய இனபம், செப்பிடும் செய்தியில் இல்லை; செய்தியைச் செப்பும் திறனீல்தான் உள்ளது.

நவிலதொறும் நயமும், பயிலதொறும் பல்கவையும், நினையுங் தொறும் நயமும், உன்னுங்தொறும் உவகையும் ஓங்கி நிற்கும் தேனிலை தேய்வதற்குரிய கற்பணிக் காரணம் கண்டு மிகிழவேராமாக, நிலைவைக் கானும் போதெல்லாம்; தேய்வீறையைப் பார்க்கும்பொழுதெல்லாம் நமக்கு இந்நயவுரை நினைவுக்கு வந்து வந்து கல்லின்பம் பயக்குமல்லனா?

அவர் பற்ற கூறுக!

தாழ்வார வான கந்தே
தவழ்ந்திடும் மதியே! என்றான்
வாழ்வாகிப் பிரிந்து சென்ற
மணவாளர் தம்மை யன்பால்
குழ்துயர் தாங்கி ஸாத
தொகையென் உள்ளம் கூறித்
தாழ்க்காது செல்வி ரென்று
தலைவர்பாற் செப்பி டாயே!

- ஆ. அழகன்

இந்திர்நதி

காணிக்கை

கோவை வாணன்

2. குழ்ச்சி உருவாகிப்பது!

வான்போல் பகைவரை யஞ்சற்க : அஞ்சக
கேன்போல் பகைவர் தொடர்பு ! - [குறன்]

அது பல்லவ நாட்டின் அரண்மனை.

“ஆதித்தன் நமக்கு பகைவனுகி விடுவாலே என்று அஞ்சிறேன் தாத்தா!” என்றான் அபராசிதன்.

“அபராசிதா.....! கீயோ பல்லவப் பேரரசின் முடிகூடா பானன். ஒரு வேங்தனுக்கு இருக்கவேண்டிய எல்லாம் உள்குப் பொருங்கி இருக்கின்றன. உள்ளத் துணிவு ஒன்று மட்டும் கீபெற்றுவிட்டால், பிறகு நீரூ பெரிய மாமன்னாக மாறிவிடுவாய். ஆதித்தன் எண்ண சொன்னான்?” என்று கேட்டார் அபராசிதனின் பாட்டனார் கங்க அரசரான பிருதிவீபதி.

“என்ன சொன்னான்? நாடு தன் னுரிமை பெற வேண்டுமாம். இனிமேல் சிற்றாசனாக இருக்கமாட்டானும். சோழரின் பரம்பரை வளிமை—பெருமை மாண்டுவிடவில்லையாம். அவ்வாறு உரிமை கொடுக்க மறுத்தால் பாண்டியனே ஒரேங்குதுவிடுவானும். இந்தச் செய்திகள் அடங்கிய ஒல்லையை, ஆதித்தனின் மதிப்பிற்குரிய வீக்கை யண்ணன் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றுன்!”

தமிழ்ச் செல்வி

- 35

“ஆபத்து கெருக்கிவிட்டது அபராசிதா, ஆபத்து கெருக்கிவிட்டது. தன்சை முத்தரையர்கள் பாண்டியனேடு சேர்ந்து விட்டார்கள். இவி நமக்கு வேண்டியது சோழனின் உதவிதான். ஆதித்தன் உதவிமட்டும் கிடைக்காமல்போனால். பல்லவப்பேரரசு அழிந்து போவது திண்ணைம்!” என்றார் மீசை படபடக்க.

“என் மனம் குழம்பிப் போயிருக்கிறது தாத்தா!” என்று சால்லீவிட்டு இரு கைகள் மூம்பு தன் நெஞ்சை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“நான் ஒன்று சோல்லுகிறேன் கேள்!” என்று வடன் அபராசிதன் ஆவலோடு நியர்க்கு உட்கார்ந்தான். கங்க அரசன் பிருதிவீபதியை முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“பாண்டியரின் பக்கம் சேர்ந்த முத்தரையரை விட்டுவிடு. அவர்களைப்பற்றிய கவலை நமக்கு வேண்டாம். சோழன் ஆதித்தன் மனவலிமை படைத்தவான், எதற்கும் அஞ்சாந் விரன். இராசதங்கிர வல்லுநன். அவனை மட்டும் பாராட்டி நம் பக்கம் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ஆதித்தன் நம்மோடு சேர்ந்துவிட்டால் கவலைபே இல்லை. உன் எண்ணமும் ஈடுறோம்!” என்று விறுத்தினார் பிருதிவீபதி.

“அதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் தாத்தா!” என்று ஆவலுடன் கேட்டான் அபராசிதவர்மன்.

“கோபித்துக் கொள்ளாதே! சோழாட்டுக்குத் தன் நூரிமை வழங்குவதாகச் சொல். அதுவே உற்போகதையாகிவைமக்கு யிகவும் உகந்தது” என்றார் பிருதிவீபதி.

அபராசிதன் முகத்தில் தேங்கியிருந்து ஓனியெல்லாம் மங்கிட்டது அவன், உடுக்கை மெல்லக் கடித்துக் கொண்டான்.

“உரிமை கொடுக்கவில்லை என்றால்.....!”

“பாண்டியனேடு ஆதித்த சோழன் சேர்ந்துவிடுவான். உன் எண்ணம் கூட நிறைவேறாது!”

அபராசிதன் மனம் குழம்பினான். ‘பாண்டியரையும் ஒடுக்க வேண்டும்; சோழாட்டு உரிமையை அளிக்கவும் கூடாது என்று எண்ணி இருந்த அபராசிதன் தடுமோற்றான். இருக்கலைக் கொள்ளி எறும்பைப் போல் தவித்தான். பின் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

“உரிமை வழங்குவோம். பிறகு.....!” என்று சுங்கேகக் கண்ணோடு—பிருதிவீபதியை சோக்கினான் அபராசிதன்.

“அதற்கும் ஒரு திட்டம் வகுக்குவிட்டேன்!” என்று கூறி விட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்த பிருதிவீபதி, “அருகில் வா அபராசிதா!” என்று மெதுவாக அழைந்தார்.

அபராசிதன் காதோடு காதாக ஏதோ சில சோற்களைக் கூறினார் பிருதிவீபதி. சொன்னதுதான் தாமதம்! அகரும் முகமும் மலர், “தாத்தா!” என்று கூவிக்கொண்டே பிருதிவீபதியைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான் அபராசிதன்

‘குழங்கித் திட்டம் உருவாகியது’ என்ற நினோவில் பெருமூச்சுவிட்டார் பிருதிவீபதி!

‘பேதமை யென்பதொன் நியாதெனின் ஏதங்கொண்டு ஈதியம் போக விடல்!’

என்ற குறஞ்குச் சான்று அங்கே தோன்றி இன்றது.

* * *

3. குதூகல் வேளையில் குத்துவான்....!

‘இருநோக் கிவஞ்ஞக னுன்ன தொருநோக்கு நோய்நோக்கொன் றங்நோய் மருந்து!’ - [குறன்]

தென்றல் அசைந்து எழில் நடை நடந்துவரும் சிறு குழஞ்தை போன்று ‘மெல்’ லெனி விசிக்கெண்டிருந்தது. எழில் சேர்க்கும் பல வன்னைச் சுரும்பினங்களும், வன்னைத்துப் பூச்சிகளும் பொழில் முழுவதும் இறைக்கு, அப்பொழில் மீது குக்குக் கவின் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தன. பற்பல வன்னைகளைக் கொண்ட பூக்கள் மலர்க்கு மனம் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. இனவேளிற் காலமாகச் சியால் பூங்குயில்கள் இன்னிசை பொழிக்கு கொண்டிருந்தன, பாடவின் பண்ணுக்கேற்ப நீல மயில்கள் தம் வன்னைக் கலாபம் விரித்து ஓயிலாக நடனம் பயின்றன. இக் காட்சிகள் கண்போர் கண்களையும் உள்ளங்களையும் கவரும் தன்மை யடையன.

அந்தக் குளிர்க்க இனமரச் சோலையில்....

‘பூங்குமலி! என்றும் உன் அருகிலேயே இருக்கவேண்டும் போல் தோன்றுகிறது!’

“ஐயையோ!..... வேண்டாம். என்றும் என்னருகிலேயே இருந்தால் நாடு உருப்பட்டாற் போலத்தான்!” என்று கூறி முத்துப் பற்கள் தெரிய ‘கலகல்’ வென்று உகைத்தாள் பூங்குமலி.

தயிழ்ச் செல்வி

“குழலி.....! நீ சிரித்தாயே..., அந்தச் சிரிப்பைக் கண்டு நானீ தாமரை முகம் கூங்கிவிட்டது. பூங்குழில்கள் பறந்து ஒடுகின்றன பார்த்தாயா? உன் னுடைய ஓயிலான சாயல் கண்டு தோகை மயில்கள் சோர்ந்து ஒடுக்கி விட்டன. அங்கே பார்!“ என்று கூறிய ஆதித்தன், பூங்குழலியின் மோவாய்க் கட்டையைப் பிடித்துத் தூக்கித், தன் ஆள்காட்டி விரலால் எங்கோ சுட்டிக் காட்டினான்.

‘கல கல’ வென்று நகைத்தான், புகைபோல நெளிந்தாடும் உருவத்தான்!

“அத்தான்...! நீங்கள் என்று கவிஞரானீர்கள்?”

“கவிஞருகை மட்டும் நான் இருந்தால் இந்தப் பொற்பாவை மீது காஷியமே பாடிவிடமாட்டேனு? ஏதோ நீ என் முன்னால் இருக்கிறோய். என்னையறியாமல் சொற்கள் உருண்டோடி வருகின்றன!“ என்று கூறிய ஆதித்தன், பூங்குழலியின் நீண்ட முகிலோத்தக் கூந்தலை வருடிவிட்டான்.

“போங்களத்தான்...! என்றுமே உங்களுக்கு இந்த வேடிக்கைப் பேச்சுத்தான்!”

“வேடிக்கைப் பேச்சுத்தான்! வினையை உண்டாக்கி என்னை வேதனைக்குள்ளாக்கி விடாதே என் கண்ணே!”

“அத்தான்...! நேர்று ஏதோ ஒலை வந்ததாகத்தோழி கடம்ப மாதேவி சொன்னாள். எங்கிருந்து வந்தது? என்ன செய்தி?”

“அதையேன் கேட்கிறோய்? பேரரசன், இந்த ஏழைச் சிற்றரசனைப் பணிந்து உதவி கேட்கிறோன்!”

“வேடிக்கையாக இருக்கிறதே!”

“வேடிக்கையா?... இதுபோன்ற செய்திகள் பேரரசர்களுக்கு வாடிக்கையாகப் போய்விட்டது. பாண்டியன் படை எடுக்கிறானும் பல்லவநாட்டின் மீது!”

“அதற்கு உங்களைத் துணைக்கு அழைத்தான். நீங்களும் விரைவில் ஒப்புதல் தந்துவிட்டார்களாக்கும்!“-செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டாள் பூங்குழலி.

“ஓப்புதலா?“ பேரரசனையே ஓப்புக் கொள்ளக் கூடிருக்கிறேன்!”

“எதற்கு?“

“சோழநாடு தன் னுரிமை பெறுவதற்கு!“

“ஓப்புக் கொண்டாரா?“

“ஓப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். வேறு வழியில்லை அந்தப் பஸ்லவனுக்கு!“

“நல்ல இடத்தில் தான் சுருக்கை மாட்டி இருக்கிறீர்கள்!“

“சுருக்கை மாட்டி விடுவதற்கு கீழ்றுக் கொடுத்த பாடங்களேனே!“

“உங்கள் தோன்வலிமையைக் காட்டப் போகும் புனித நாள் எதுவோ?“

“விரைவில் குறிப்பிடுவேன். பாண்டியனுக்குப் பக்க பலமாக நிற்கும் முத்தரையரின் முதுகை ஒடித்து, பாண்டியன் குருதியில் தோய்த்துத் தூரிகை யாக்கி, உன் எழில் வடிவை வரைவேன்! வண்ணக் கலவை கலப்பதற்குப் பயன்படும் பல்லவன் செங்கிறக் குருதி. ஒப்பற்ற புலிக் கொடியை இமயத்தின் சிகரத்தில் உயர்த்திய பாட்டன் கரிகாலன் புகழ்போல, உன் எழிலைப் பரவச் செய்வேன். செய்யட்டுமா இந்த நல்ல காரியத்தை!“ என்று ஆதித்தன கூறி முடிப்பதற்குள் அலறினால் பூங்குழலி.

கண்மூடிக் கண்திறக்கும் நேரம் தான். ஆதித்தனுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்து விட்டான். பூங்குழலி. அதைத் தொடர்ந்து “சதக்” கென்ற ஒலி கேட்டது!

“அதோ குத்துவாள்!“ என்று சுட்டிக் காட்டினால் பூங்குழலி நடுங்கிக் கொண்டே

ஆதித்தன் கின்றிருந்த இடத்திற்குப் பின் புறமிருந்த மாமரத்தில் ஆழப் பதிந்திருந்தது ஒரு குத்துவாள்! குத்துவாளைக் கண்ட ஆதித்தன் திடுக்கிட்டான். தன் உடைவாளை உருவிக் கொண்டு, குத்துவாள் வந்த திசையை நோக்கி விரைந்து ஒடினான். அங்கே...! யாரும் இல்லை!

(வளரும்)

சிலம்புப் புதையல் சிலம்புப் புதையல் சிலம்புப் புதையல்
சிலம்புப் புதையல் சிலம்புப் புதையல் சிலம்புப் புதையல்
சிலம்புப் புதையல் சில சிலம்புப் புதையல் சிலம்புப் புதையல்

உலக மன்னவன்

கனகசுந்திரி இளந்திரையன்

திரிமுலகின் தலிமுதற் காப்பியம் கில்பதிகாரம். அதன் கிறப்பைப் பல கோணக்களில் கண்டு கூரிக்கலாம். பாத்திரப் படைப்பில் அது தன்னேரின்ற விளக்குகின்றது.

உயர்குடியில் பூத்த உத்தம ஸன்மாராகக் கண்ணகி ஒளிர்கிறுன்; சேற்றிலே மலர்த் தெங்தாமரையாக மாதவி விளக்குகிறுன்; அன்றில்பேந் போன்ற அகத்தினார்க்கப் பாண்டிமாதேவி விளைகிறுன்; உயர் கொடுத்தப் புகழ் கொள்ளும் குலக் கோமானுகப் பாண்டியன் வர்த்திருன்; தாய்மைத் தலைமலராக மாதவியும், துய்மைத் துறவு ஒளியரக்க காந்தியரும் புகழ் பரப்புகின்றார்கள்.

இவர்கள் அனைவருக்கும் பிறகே காவியத்தில் தோன்றுகின்றன சேரன் சொல்குட்டுவன். இவனது குண ஒளியம் அடிகளின் அநுங்கலைத் திறக்கை விளக்குவதாக அமைகின்றது. இரண்டு முக்கியமான கோக்கங்களுடன் செங்குட்டுவளைக் கண்ணகி வரலாற்றேடு இலைக்கிறார் அடிகள்; முதல் கோக்கம், உவகையில் (புகார்க் காண்டம்) தொடாக்கி அவைத்தில் (மதுரைக் காண்டம்) முடிக்குள்ள காவியக் கதையோடு வேலெரு சுவையை இனைத்துக் கதை ஓட்டத்தை முறையாக அமைதிப்படுத்துவது. இரண்டாவது விண்ணகம் தொழுதேத்தும் கண்ணகியை மன்னகழும் வணக்கி ஏத்துக்கிறது என்ற காட்டுவது.

இந்த இரண்டு கோக்கங்களையும் செங்குட்டுவன் ஒருவன் மூலமே வெற்றிக்காரக விறைவேற்றிக் கொள்ளுகின்றார் அடிகள். அவைத்தில் முடிந்த கதையில் வீர தசீர் வேறு எங்கச் சுவையை இனைத்தாலும் கதையின் கட்டுக்கோப்புக் குண்டுவிடும். மேலும் பின்னால் வசூலின்ற கீழ்ப்பிசைகள் கண்ணகி நல்லாவின் புகழை உயர்த்துவனவர்களும் அமைப் பேண்டும். கண்ணகியைக் கண்டு வணக்கிய குன்றக் குறவர்கள் போலக் கோவில் எடுத்துக் கும்பிட்டிருக்கால், கிக்குச்சி முடுக்கால் கண்ணகிவின் மேன்மையைப் படிப்படியாக உயர்த்திவந்த கதை பட்டென்று முற்குவிழுத்து போல வேகம் குன்றவிடும். ஆகையினுத்தான் அருமனியைப்

பக்ம்பெரன்னில் பதிப்பதுபோல, அவன் சுவையோடு வீரச் சுவையை இனைத்துக் கதையை வளர்த்துவார் அடிகள்.

“அமரர்க்கரசன் கமர் வக்கு ஏத்தி”, விண்ணக மாதரக்கு விருத்தாகக் கண்ணகியை அழைத்துச் சென்றனர். அக்கண்ண வியமன்னைகம் போற்ற வேண்டும் என்றால், யாரோ ஒரு சாதாரண அரசனும் அவன் குடுகளும் போற்றி வழிபட்டால் போதாது. பெற அரசர்களினும் மேம்பட்ட தகுதி உடையான் அரசன் இச் சிறப்பைச் செய்வதுதான் கண்ணகிக்குப் பெருமையாகும்.

இந்த இரண்டு கோக்கங்களுக்கும் ஏற்ற ஒருவனுக்குச் செங்குட்டுவச் செம்பளை முறையில் இனிய பண்புகள் உள்ளனன்: அரசன் என்ற முறையில் பொறுப்புணர்ச்சியும் வீரமும், கெற்றிரப்பாக கூர்மையும், உயர்ந்த மனப் பக்குவழும் உள்ளனன்.

செங்குட்டுவளை முதன்முகலாக, அவன் மலைவளம் கரணவந்த இடத்தில் காணகிறோம். அரசியற் கடமைகள் ஈமுத்து இனைத்த அவன் உள்ளம் இயற்கைவளத்திலும் எழுள்ளும் இன்பம் கண்டு வீணப்புக் கிரகின்றது.

“ துஞ்சா முழவின் அருவி ஒளிக்கும்
மஞ்சகுழும் சோலை மலைகாண்குவம் ”

என்ற புறப்பட்ட சேரன், காடும் மலையும் கடந்த அழிவதோற் குற்றங்கரையில் வக்கு தங்குகின்றன. அந்த இடத்தின் வணப்பு என் வருமாது கூறப்பட்டுள்ளது:

“ கோங்கம், வெங்கை, துங்கினார்க் கொன்றை,
நாகம், நிலகம், நறந்காழ் ஆரம்
உதிர்பூம் பரப்பின் ஒழுகுபுனல் ஒளித்து,
மறுகரம் ஒழிமிழேடு வணாடினம் பாட.
தெடியோன் மரர்பில் ஆரம் போன்று
பெருமலை விளங்கிய பேரியாற்று அடைகரை
இணோமல் எக்கர்...”

இந்த அழிவு இடத்தைச் சேர்க்கூடுத்து அதிலே தங்குகின்றன, கலை உள்ளம் படைத்த செங்குட்டுவச் சேரன். அவன் விவரிபாகவ வேண்மாநும் உடன் வக்கிருக்கின்றன. அதுமட்டுமல்ல; கமிழ்ப்புவராகிய சாதனங்களும் அங்கு அரசனுடன் அன்னரவில் இருக்கிறார்.

இந்த திலையில் கண்ணகியைப் பற்றிய செய்தியைக் குன்றக் குறவர்கள் வக்கு தெரியிக்கின்றார்கள். உடனிருந்த சாதனங்கள்

அவன் வரலாற்றை சிரித்து உரைக்கின்றார், இறுதியில், “பாண் டியன் கோல் கோடினான் என்று உண்ணிடம் சொல்ல விரும்பிய வன் போலக் கண்ணகீடு உன் நாட்டுக்கு வந்திருக்கின்றன் —

“கொற்ற வேந்தன் கொடுங்கோல் தன்மை
இற்றெனக் காட்டி, இறைக்கு உரைப்பனள்போல்
(தன்னுட்டு ஆங்கண் தனிமையிற் செல்லாள்)
நின்னுட்டு அகவயின் அடைந்தனள் நங்கை...”

என்று, கண்ணக்கு இயல்பான முறையில் சொல்லுகிறார்.

அண்ணகியின் கதையைக் கேட்ட செங்குட்டுவனே இந்தப் புதுமூர்க்குச் செவிசாய்க்கவில்லை. அவன் உள்ளும் இரண்டே செய்திகளில்தான் சென்று பதிகிறது. ஒன்று, “வளைகோல் இழுக்கத்து உயிர் ஆணி கொடுத்து (ஆங்கு) இருசில படக்கதைக்கு செங்கோல் காட்டிய” பாண்டியவளின் பெருமை; மற்றது யார் சிறந்தவர் என்று தெளி இயலாதவாறு, கற்பில் ஒங்கிலிற்கும் கண்ணகீபாண்டிமாதேவி ஆகியோரின் முடிவு. முன்னதில், கடந்த முடிந்த வர்த்தல் சிறந்தவற்றையே காறும் சேரனின் உள்ளும் வெளிப்படுகிறது; மற்றதில், இனிநடக்க வேண்டியதைச் சிக்கிக்கும் அவன் சிறப்புப் புலப்படுகிறது.

வஞ்சினம் கூறும்போது கூடத்தம் மனைவியர் பால் கொண்ட ஈடுபாடு வெளிப்படுமாறு பேசிய புஸ்தானுற்று மன்னர்களை நாம் அறவோம். இங்கே செங்குட்டுவனும் தன் மனைவியிடம் தனக்குள்ள பேரன்பையும் ஈடுபாட்டையும் காட்டி ஒரு கல்ல கணவனுக் குளிர்வதைப் பார்க்கிறோம்.

சாத்தனார் கூறிய வரலாற்றில் இரண்டு பத்திரிகன் வருகிறார்கள். ஒருத்தி, கணவன் இறந்ததும், “தன் உயிர் கொண்டு அவன் உயிர் தேடினன்போல்” அவனுடன் மாய்த்தான்; ஒருத்தி தன் கணவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த பழியைத் துட்டைக்கும்வரை உயிர் தாங்கிமிருந்து பின்னர் மடிந்தான். “இருவரில் யார் சிறந்தவர்?” என்றும் இயல்பான ஜூயம், புகழ்புரிந்த இல்லாணைப் பெற்றிருந்த கல்ல கணவனுக்கை அவனுக்கு எழுகிறது. அதைத் தன் மனைவியிடமே கேட்டுப் பெண்மைக்குப் பெருமையளிக்கிறான். அரசாமாதேவி,

“.....நம் அகல்நாடு அடைந்துஇப் பத்தினிக் கடவுளைப்பரசல் வேண்டும்”

என்று தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தபோது, அதை உவங்கு ஏற்றுத் தன் மனைவிக்கு மகிழ்வும் மதிப்பும் செய்கின்றான்.

(வளரும்)

தமிழ்ச் செல்வி

காந்தி தாத்தா

பண்டித வித்துவான் ஆ. அழகன்

மக்களுக்கு வழிகாட்டி காந்தி தாத்தா — இம் மாநிலத்தின் குன்றாவை காலம் தாத்தா மிக்க நவல் குணமுடையர் காந்தி தாத்தா — நம் மேன்மைப்படப் பாடுபட்டார் காந்தி தாத்தா

அகிமசையினை கடைப்பிடித்தே காந்திதாத்தா — நம் அழைமைத்தே நீக்கிவிட்டார் காந்திதாத்தா சகமாக வாழ்வதற்கே காந்திதாத்தா — நமக்குச் சுதந்திரத்தை வாங்குத் தாத்தார் காந்திதாத்தா

உண்மை, அனாடி, சுதந்தியமே காக்கவேண்டும்—காட்டில் ஒற்றுமையாய் மக்கள் எல்லாம் காழுவேண்டும் எவ்வளவுதும் சொல்கவதும் காந்திமையாகவே—வேண்டும் என்றுரைத்தார் நம்முழைய காந்திதாத்தா.

இந்து முகாலீம் ஒற்றுமையை காட்டுவதற்கே—தம் இன்மினுடைக் கியாசப் செய்தார் காந்திதாத்தா எந்த காடும் மேற்குறிக்கின்ற காந்திதாத்தா—பிக் களிய வாழ்வே வாழ்க்குவங்கிறார் காந்திதாத்தா.

தாத்தாசொன்ன வாக்குகளைத் தயாறுவிடாமல்—நம் தாய்நாட்டின் பேருமைத்தைத் தாங்கிவிடசமல் காத்து, மேறும் சிறபுடனே வாழ்வதிலோமே—காந்தி தாத்தாவுக்கு நாம் சொல்ல வேண்டுமோ!

திருந்திய னபன முருகன்

முருகனை நல்லவன் என்று எல்லோரும் கூறுவார்கள். பழிப் பிழும் முதலாவதாக இருப்பான். மற்றவர்களுக்கு உதவுவதிலும் வல்லவன்; பெற்றேரிடும் வேலைகளையும் ஒழுங்காகச் சொய்து முடிப்பான். இவ்வளவு நல்ல குணம் உடைய அவனிடம் ஒரு கெட்டகுணம் இருந்தது.

ஏந்த சேரத்திலும் எதையாவது தின்று கொண்டே இருப்பான். அமைரியைத் திறக்கும் போதில்லாம் முந்திரிப்பயறு, பொட்டுக்கடலை, சர்க்கரை, வெல்லம் இவற்றில் எதையாவது எடுத்துத் தின்பான்.

இது மிகவும் கெட்ட பழக்கம் என்று அவன் அம்மா பல முறை சொல்லிவந்தாள். விட்டி ஸ் தின்பண்டம் செய்தால் அவன் பாடு கொண்டாட்டம். மற்றவர்க்கு வேண்டுமே என்று எண்ணவே மாட்டான். போகும்போதும் வரும்போதும் அதைத் தின்றுகொண்டே இருப்பான்.

அம்மா சமையலுக்குக் தேவைப்படும் போது முந்திரிப்பயறு பெட்டியைத் திறக்கால் அது காலியாய் இருக்கும். கடையிலிருந்து பெட்டலை வாங்கி வகுக்கு வைஞ்சால் அதில் சிறு ஓட்டை செய்து உள்ளிருப்பதில் பெரும்பகுதியை எடுத்துத் தின்று கிடிவான். எடுக்கும்போது அதில் கொஞ்சமே இருக்கும். அவன் பெருக்கினிக் காரனாக மாற்றுவதான்.

அம்மாவும் அப்பரவும் இவனைப்பற்றி அதிக கவலைகளன்டனர். திருத்த வகையறியாது திகைத்தனர்.

ஒரு முறை வெளியீர் சென்ற அப்பா தேன் வாங்கிவந்தார். நீண்ட கண்ணாடுப் புட்டியில் ஊற்றி அமைரியில் வைஞ்சால் அம்மா.

மறுஞாள் பார்க்கும்போது அது குறைங்கிருந்தது. முருகனைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டார். தான் சிறிது குடித்ததாக ஒப்புக்கொண்டான். அப்போது அம்மாவுக்கு ஒரு எண்ணம் நோன்றியது.

அதன் படியே செய்ய வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டார். என்ன திட்டம் அது?

அன்று மாலை பன்னிச்சிட்டு வந்தான் முருகன். அவனிடம் சிட்டைப் பந்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லி எங்கோசென்றார் அம்மா.

அம்மா போனதும் முருகன் சுற்றுக்கேரம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். திஹ்ரென அவனுக்குத் தேன் விளைவு வந்தது. உடனே அலமாரியைத் திறக்கான். புட்டியை எடுத்துத் திறக்கான். யாரோ கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. வினரவாக வாயில் ஊற்றி விழுங்கினன். அவன் முகம் மாற்றியது. வாய் குமட்டியது. வாந்தி வந்தது.

கதவு தட்டும் சத்தம் அதிகரித்தது. ஒடிச் சென்று கதவைத் திறக்கான். அமைரதான் வந்தார், அவரைக்கண்டதும் முருகதுக்கு வெட்கம் தாளவில்லை. அழுகை வந்தது.

“என்ன முருகா” என்றார்.

“அம்மா தேனைக் குடித்தேன் அதில் விளக்கெண்ணென்று இருந்தது.” என்று அழுதான்.

அவனைக் கிறுத்துவதற்காகவே அம்மா தேன் சொல்லில் விளக்கெண்ணென்று ஊற்றி வைத்திருந்தார்.

“இனிமேலாவது இதுபோல் அவசரப்பட்டு எதையும் இன்னுடே! என்னைக் கேட்டுத்தான் எதையும் தின்னவேண்டும். பெருந் தீவிக்காரனுக இருப்பது ஆபத்து. அப்பழக்கம் அதிகரித்தால் பல தொல்லைகள் ஏற்படும்” என்றார்.

“சமி அம்மா?” என்றார்.

குமட்டலை அடக்க ஊறுகாய் கேட்டான். ஊறுகாயை வாயில் ஆடக்கிக்கொண்டாள். வங்நாதான் இருந்தாலும் விளக்கெண்ணெல்லாம் தன் குணத்தைக் காட்டாமலிருக்குமா? அதன் விளைவை அனுபவித்த முருகன் இருந்தினன். இப்போது அவன் எதையும் அடிக்கடி எடுத்துத் தின்றுவதில்லை.

எழுத்தாளர்களுக்கு!

செல்விக்கு கட்டுரை, சிறுகதை அனுப்புவோர் முழுத் தாளில் நான்கு பக்கங்களுக்கு மிகாமல் தெளிவாக எழுதி மலுப்புமாறு வேண்டுகிறோம்.

பொன்வாணிகளுர் மகனுர் நப்புதனுர்
இயற்றிய

முல்லைப்பாட்டு

நனந்தலை யுலகம் வளைஇ நேமியோடு
வல்ம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை
நீர்செல நிமிர்ந்த மாஞல் போலப்
பாடுமிழ் பனிக்கடல் பருகி வல்ளேர்பு
5 கோடுகொண் டெழுந்த கோடுஞ்சேல வெழிலி
பெரும்பெயல் பொழிந்த சிறுபுன் மாலை
அருங்கடி மூதூர் மருங்கிற் போகி
யாழிசை மினவன் டர்ஸ்பப நெல்லோடு
நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை
10 அரும்பவிழ் அலரி தூஉங்கை தொழுது
பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்பச்
சிறுதாம்பு தொடுத்த பசலைக் கண்ணின்
உறுதுயர் அலமர ஞேக்கி யாம்மகள்
நடுங்குசுவ ஸகைத்த கையன் கைய
15 கொடுஞ்கோற் கோலவர் பிஸ்னின் றுய்த்தர
இன்னே வருகுவர் தாய ரென்போள்
நன்னர் நன்மொழி கேட்டன மதனங்
நல்ல நல்லோர் வாய்ப்புள் தெவ்வர்
முளைகவர்ந்து கொண்ட திறையர் விளைமுடித்து
20 வருதல் தலைவர் வாய்வது நீதின்
பருவர் லெவ்வங் கலையா யோயெனக்
காட்டவங் காட்டவுங் காலைன் கலும்பிற்றந்து
பூப்போ லுண்கண் புலம்புழுத் துறைப்பக்
காள்யாறு தழிஇய அகளெடும் புறவிற்
25 சேறை பிடவமொடு பைய்புத லெருக்கி
வேட்டுப்புழை யருப்ப மாட்டுக் காட்ட
இடுமூட் புரிசை ஏழுற வளைஇப்
படுநீர்ப் புணரியிற் பாந்த பாடி
உவலைக் கூரை யொழுகிய தெருவிற்

30 கவலை முற்றங் காவ னின்ற
தேம்படு கவள சிறுகண் யாளை
ஒங்குதிலைக் கரும்பொடு கதிர்மிடைந் தியாத்த
வயல்விலை யின்குள குண்ணது நுதல் துடைத்
தமிழுணை மருப்பிற்றங் கையிடைக் கொண்டெனக்
35 கவவழுட் கருவியின் வடமொழி பயிற்றிக்
கல்லா இளைஞர் கவளங் கைப்பக்
கற்றேயுந் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான்
முக்கோ ஸகைநிலை கடுப்ப நற்போர்
நடா வஸ்வில் தூண்ணி நாற்றிக்
கூடங் குத்திக் கமிழுவாங் கிருக்கைப்
முந்தலைக் குந்தங் குத்திக் கிடுகுநிரைத்து
வாங்குவில் அரணாம் அரண மாக
வேறுபல் பெரும்படை நாப்பன் வேகேர்
நெடுங்காழ்க் கண்டங் கோவி யகநேர்பு
40 குறுக்கொடுடி முன்னகக் கூந்தலஞ் சிறுபுறத்து
இரவுபகற் செய்யுந் திண்மிடி யோள்வான்
விரவுவரிக் கச்சிற் பூண்ட மங்கையர்
நெய்யுமிழ் கூரையர் நெடுந்திரிக் கோவீஇக்
கையமை விளக்கி நந்துதொரு மாட்ட
45 நெடுநா வொண்மணி நிழத்திய நெடுநான்
அதிரல் பூத்த ஆடுகொடிப் படாஅர்
• சிதர்வர ஸகைவந் கைவந் தாங்குத்
துகின்முடித்துப் போர்த்த தாங்க ஸோங்குதடைப்
பெருமு தாள ரேமஞ் குழப்
50 பொழுதனந் தறியும் பொய்யா மாக்கள்
தொழுது காண்கையர் தோன்ற வாழ்த்தி
எறிநீர் வையகம் வெளிஇய செல்வோங்நின்
குதுநீர்க் கண்ணல் இளைத்தென் றிசைப்ப
யத்திகை வளைஇய மறிந்துவிங்கு செறிவுடை
60 மெய்யபை புக்க வெருவருந் தோற்றத்து
வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்
புலித்தொடர் விட்ட புளையா னைவில்
திருமணி ஷிளக்கங் காட்டித திண்ணாண்
எழினி வாங்கிய ஈரைப் பன்னியுள்
65 உடம்பி னுரைக்கு முரையா நாவின்
படம்புகு மிலேச்சர் உழைய ராக
மண்டமர் நசையொடு கண்படை பெருஅது
எடுத்தெறி யேக்கம் பாய்தலிற் புண்கூர்த்து
படிக்கணம் மறந்த வேழம் வேழத்துப்

70 பாம்புபதைப் பன்ன பருஉக்கை துமியத்
 தேம்பாய் கண்ணி நல்வலந் திருத்திச்
 சோறுவாய்த் தொழிந்தோர் உள்ளியுந் தோறுமிபு
 வைந்துனைப் பகழி மூழ்கலிற் செவிசாய்த்
 துண்ணே துயங்கு மாசிந் தித்தும்

75 ஒருகை பள்ளி யொற்றி யொருகை
 முடியொடு கடகஞ் சேர்த்தி நெடிதுநினைந்து
 பகைவர்ச் சுட்டிய படைகொ ஞேன்விரல்
 நகைதாழ் கண்ணி நல்வலந் திருத்தி
 அரசிருந்து பலிக்கு முரசமுழங்கு பாசறை

80 இன்றுயில் வதியுநற் கானை் துயருழந்து
 நெஞ்சாற்றுப் படுத்த நிறைதபு புலம்பொடு
 நீடுநினைந்து தேற்றியும் ஓடுவெளை திருத்தியும்
 மையல் கொண்டு மொய்யென வயிர்த்தும்
 ஏவறு மஞ்சளை னடுங்கி யிழைநகிழ்ந்து

85 பாவை விளக்கிற் பருஉச்சுட ரழல்
 இடஞ்சிறந் துயரிய எழுநிலை மாடத்து
 முடங்கிறைச் சொரிதரு மாத்திர எருவி
 இன்ப விமிழிசை யோர்ப்பனன் கிடந்தோள்
 அஞ்செவி நிறைய ஆவின வென்றுபிறர்

90 வேண்டுபுலங் கவர்ந்த ஈண்டுபெருந் தாளையொடு
 விசயம் வெல்கொடி யுயரிவல னேர்பு
 வயிரும் வளையும் ஆர்ப்ப வயிர
 செறியிலைக் காயா அஞ்சன மஸர்
 முறியினர்க் கொன்றை நன்பொன் காலக்

95 கோடற் குவிமுகை யங்கை யவிழ்த்
 தோடார் தோன்றி குருதி பூப்பக்
 கான நந்திய செந்திலப் பெருவழி
 வானம் வாய்த்த வாங்குகதிர் வரகின்
 திரிமருப் பிரஸையொடு மடமா னுகள்

100 எதிர்செல் வெண்மழை பொழியுந் திங்களின்
 முதிர்காய் வள்ளியங் காடுபிறக் கொழியத்
 துளைபரி தூக்குஞ் செலவினர்
 விலைவிளங்கு நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே.

(தெளிவுரை அடுத்த இதழில் இடம்பெறும்.)

பதிவு எண் M. 7403

தமிழ்ச் செல்ல

பரண் டிஸ்ட்ரீ.

நெல்லிக்குப்பம் - காரைக்காடு நிலத்தி

விக்கிரவாண் முத்துப்பாலை

வீனஸ் காடி நிலத்தி
15) வீனஸ் காடி நிலத்தி
கொஞ்சம்

அச்சிடுபவர் • வெளியிடுபவர் • உரிமையாளர் : திவ்வி. சந்தனசாமி
இளங்கோ அச்சகம், 87, வைசியர் தெரு, புதுச்சேரி.